

**Nr.1/
2021**

REVISTA ASPIRAȚII 30

Coordonatori revistă:
Năstase Alexandrina Maria
Cotfasă Maria Dana
Moldoveanu Dan
Stolojanu Gabriela
Vintilescu Liliana Monica
Ciocoiu Cristina Elena

ISSN 2784-2614
ISSN-L 2784-2614

Revista cadrelor didactice

Editor:

Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Adresa: Str. Arhitect Duiliu Marcu, nr. 16, Craiova, Dolj, România **Telefon:** 0251.588.429

e-mail: scoala30craiova@yahoo.com **Pagina Internet:**

www.scoalamihaiviteazulcraiova.ro www.facebook.com/ScoalaMihaiViteazulCraiova

Coordonatori revistă:

Năstase Alexandrina Maria
Cotfasă Maria Dana
Moldoveanu Dan
Stolojanu Gabriela
Vintilescu Liliana Monica
Ciocoiu Cristina Elena

Colaboratori revista:

Prof. învă. primar Nicoleta BARBU
Prof. învă. primar Adrian COZECA
Prof. învă. primar Ileana Dalia DUMITRESCU
Prof. învă. primar Irina FLORESCU
Prof. învă. primar Ileana Mihaela STĂNILĂ
Prof. învă. primar Elena ȘERBAN
Prof. învă. primar Ligia-Elena ȚAPELEA
Înv. Cristian POPESCU
Prof. Aurelia BANU Prof. Tatiana BĂLOI
Prof. Elena-Cristina CIOCOIU
Prof. Mihaela GHINDĂ
Prof. Ioana-Maria DAN
Prof. Magdalena Carmen DRĂGUȘIN
Prof. Cristiana IOVĂNESCU
Prof. Claudia MATEI
Prof. Anca Ștefana MOLDOVEANU
Prof. Mihaela PENA
Prof. Jeanina Eliza PETRESCU
Prof. Floriana SCARLAT-CÎRJAN
Prof. Claudia VĂRZARU
Prof. învă. primar Iulia LUPU

ISSN 2784 – 2614

ISSN – L 2784-2614

Cuprins

Argument	5
POVESTEDEÎNCEPUT	6
Prof. înv. primar. Șerban Elena	6
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	6
Școala încrederii și"Leader in Me"	8
Prof. Băloi Tatiana	8
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	8
Metode creative și interactivefolosite la ora delimba română	10
Prof. Moldoveanu Anca Ștefana.....	10
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	10
Metode active de predare-învățare	12
Prof. Drăgușin Magdalena Carmen.....	12
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	12
Rolul formativ al activităților extracurriculare	14
Prof. Iovănescu Cristiana.....	14
Predarea textului versificat la ciclul primar	15
Prof. În. Pr. Țapelea Ligia-Elena.....	15
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	15
Studiu privind parentingul și influența acestuia asupra calității actului educațional	18
Prof. înv. primar Vintilescu Liliana Monica	18
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova	18
Studiu privind metodele alternative de evaluare în învățământul primar	21
Prof. înv. Primar Stolojanu Petruța Gabriela.....	21
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	21
Project-based learning	24
Prof. Pena Mihaela	24
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	24
Rebusul școlar modalitate de învățare și educare	26
Bibl. prof. Petrescu Jeanina Eliza	26
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	26
Influența activităților fizice și sportive extrașcolare la un stil de viață activ	29
Prof. Scarlat-Cîrjan Floriana	29
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	29
Despre virusuri și imunitate	30
Prof. Claudia Vărzaru	30
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	30
Comunicare și cooperare pentru o evaluare eficientă	6
Prof. Claudia Matei.....	31
Familia și școala parteneri în educația copilului	33
Prof. înv. primar Stolojanu Petruța Gabriela.....	33
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	33
Să învățăm împreună despre ecologie și colectare selective	35
Prof. Scarlat-Cîrjan Floriana	35
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova	35

Educația ecologică în contextul pandemic	37
Prof. Năstase Alexandrina Maria.....	37
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	37
Educația incluzivă - proces de îmbunătățire a activității didactice.....	38
Prof. Înv. Primar Dumitrescu Ileana Dalia.....	38
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	38
Incluziune socială eficiență managerială și bazele educației incluzive.....	40
Prof. Aurelia Banu	40
Școala Gimnazială Specială „Sf.Mina” Craiova	40
Motivație pentru educație în perioada pandemiei	42
Prof. Dan Ioana- Maria	42
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	42
Modelarea caracterului moral al tinerilor prin ora de religie.....	44
Prof. Ghindă Mihaela.....	44
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	44
Implicarea copiilor în ocrotirea și conservarea mediului înconjurător.....	45
Înv. Cristian Popescu.....	45
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	45
Activitățile Extracurriculare – construcții distincte ale curriculum-ului.....	48
Prof. Cotfasă Dana Maria.....	48
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	508
Educația emoțională	51
Prof. Înv. Pr. Stănilă Ileana Mihaela	51
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	51
“Pădurea – Sursă De Viață”- Exemplu De Bună Practică – Programul Internațional “Să Învățăm Despre Pădure”.....	52
Prof. Ciocoiu Elena-Cristina.....	52
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	52
Educația ecologică - o necesitate	533
Prof. Înv. primar Cozeca Adrian	533
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	533
Educația ecologică realizată prin activități școlare și extrașcolare	555
Prof. Înv. primar Florescu Irina	555
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	555
Educație ecologică cu ajutorul proiectelor eTwinning	577
Prof. Înv. primar Barbu Nicoleta.....	577
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	577
Literatura pentru copii.Valoarea educativă a poveștilor și basmelor de ieri și de astăzi.....	588
Bibl prof. Petrescu Jeanina Eliza	588
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova.....	588
Strategia formării și consolidării noțiunilor și reprezentărilor despre mediul înconjurător.....	61
Prof. Înv. primar Lupu Iulia Mirela.....	61
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" , Craiova.....	61
Importanța celor șapte ani de acasă.....	64
Prof. Moldoveanu Dan.....	64
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" , Craiova	64

Argument

Menirea activității profesionale, a școlii, constă în a provoca nevoia de educație în conștiința educatului. Potențialul uman și material al școlii noastre, proiectele de parteneriat cu organizațiile culturale și relațiile de colaborare cu cadre didactice din țară îndreptăcesc așteptările deosebite ale activității propuse.

Avem dorința de a face din actuala inițiativă o reușită, permanentizând astfel preocuparea cadrelor didactice, a părinților și a copiilor pentru educație.

Să mai facem, așadar, o plecăciune, în semn de respect, EDUCAȚIEI, care ne reprezintă pe toți prin dubla valoare pe care o are: aceea de a-i onora pe cei care o practică (pe profesori, învățători, preoți sau părinți) și de a-i forma ca oameni pe cei asupra cărora se răsfrânge.

Cinstind, o dată în plus, EDUCAȚIA, vă supunem atenției, în cadrul revistei noastre, teme ce își propun să demonstreze că efortul celor care se află la cârma sistemului educațional își respectă misia pe care o au, dând respect și valoare EDUCAȚIEI.

POVESTE DE ÎNCEPUT ...

Prof. inv. primar **ȘERBAN ELENA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Aș vrea să faceți cu toții un exercițiu de imaginație și să vă întoarceți în pervazul copilăriei, la prima zi de școală, când ați primit pentru prima oară mângâierea privirii calde a învățătoarei, la prima pagină scrisă cu litere tremurânde, la prima incursiune în lumea cifrelor. Învățătoarea a fost cea care v-a îndemnat să luați de mână copilăria și să alergați agățați de norii zburdalnici pentru a descifra tainele universului!

Să redescoperim împreună frumusețea acestei profesii atât de respectată cândva, aceea de învățător, profesie ce pare uneori un fluture pudrat cu argintul lunii, speriat de lumina prea puternică a prezentului sau de ignorarea valorilor.

Câți dintre voi vă mai amintiți de învățătoarea sau învățătorul vostru, la trecerea dintre ani? Câți îi mai sunați să-i întrebați de sunt sănătoși și câți vă opriți cinci minute din vârtejul activităților cotidiene să vă amintiți cum, sub vraja dascălului, v-ați transformat din picii năzdrăvani în tinerii hotărâți și curajoși de azi? Ce m-a determinat să îmbrățișez această profesie cu 40 de ani în urmă?

A fost cândva o minunată familie de dascăli, într-un sat ca o gură de rai, sat așezat pe malul Gilortului cu apa ca lacrima. Timpul s-a scurs în clepsidra lui de argint, lăsând în urmă amintiri curate despre dascălii minunați ce au pășit pe aceste meleaguri, lăsând picături din sufletul lor acolo unde s-au dăruit profesiei. Străbunicul, primul învățător din familie, i-a călăuzit pe cei patru copii ai săi spre domeniul învățământului, devenind institutori cu toții. Mama devenea și ea o dascăliță îndrăgită de școlarii cu ochii de stele.

Poate îmi veți spune că erau vremuri în care această profesie era iubită și respectată, iar dascălul era unul din stâlpii satului românesc de odinioară. Da, am simțit măreția acestei profesii în casa bunicilor. Mi-o amintesc pe bunica cu ținuta-i statuară, îmbrăcată mereu cu bun gust, ce asemeni dascăliței lui Octavian Goga, după cursuri, strângea fetele în curtea ei și le dăruia meșteșugul brodatului. Le sădea în suflet mândria de a purta costumul gorjenesc și dragostea pentru dansurile populare și doina oltenească.

Mi-l amintesc pe bunicul ce avea și el ceva din "credința și curățenia de apostol", a domnului Trandafir, care-i învăța pe școlari să cânte la vioară și să recite poeziile lui Eminescu, ducându-i în Câmpul Cerbului, pădurea fermecată în care marele poet a compus câteva din poeziile lui minunate despre natură, încântat de frumusețea satului Florești și ospitalitatea oltenilor...

Dacă eu am avut ca model dascălii din familia mea, la verticalitatea și frumusețea morală, modestia, am învățat că trebuie să privim spre viitor, încercând să fim ancorați și în modernitate.

Un învățător al anului 2021 trebuie să aibă din frumusețea morală a domnului Trandafir, iubirea față de tot ce înseamnă valori românești, dar care să fie prieten și cu tehnologia, făcând din calculator un aliat, să știe să îi facă pe copii să îmbrățișeze lumea digitală, fără a uita farmecul cărților.

Un învățător poate să-i facă pe copii să privească dincolo de posibil, dincolo de aspectul monoton, să înceapă să se autodepășească. Putem să-i facem pe copii să rotunjească literele și cifrele, lăsându-le libere să alcătuiască răspunsurile pe care le vor da vieții. Aș aminti cuvintele lui **Jean Piaget "A fi dascăl este profesia care te cere pentru o viață, dar care se manifestă cu clipa"**.

Pentru a fi valoros, dascălul modern trebuie să lucreze neconținut asupra sa, pentru a se împodobi cu acele calități pe care vrea să le altoiască în conștiința și în conduita elevilor săi, învățând și mai ales, educându-se continuu, convins fiind că este o oglindă vie în care se privesc neconținut educabilii săi. **Constantin Noica** afirma că "o școală, în care profesorul nu învață și el, este o absurditate".

În sala de clasă, sub mângâierea privirii dascălului, copilul nu dobândește doar cunoștințe ci adevărate lecții de viață care demonstrează calitățile, competențele de meșter făurar ale învățătorului.

În fața unui dascăl sunt puse cerințe diverse. El trebuie să fie autoritatea publică pentru elev, educator, evaluator, partener al părinților în educație, să fie un vizionar. El modelează cu tact și dăruire, construiește cu iubire, înalță spre lumină ce atinge cu mintea și sufletul. Dar animator al

vieții unui colectiv format din micii școlari cu priviri senine și curioase, nu poți fi decât dacă ai har, ești pasionat de munca educativă, dacă ești generos, ai o anume delicatețe sufletească, capabil de sacrificiu și dăruire.

Învățătorii înobilează timpurile, pentru că sunt autentici, înțelepți, mereu verticali în ciuda vremurilor și sufletul lor conjugă cu ușurință verbul **A DĂRUI**.

Dascălii sunt lacrimi de stea sau fluturi cu aripi de argint care luminează prin frumusețea sufletului lor copilăria atâtor generații de școlari pe care-i învață să zboare spre înălțimile cunoașterii și ale visurilor îndrăznețe.

ȘCOALA ÎNCREDERII ȘI "LEADER IN ME"

Prof. **BĂLOI TATIANA**

Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" din Craiova a intrat de anul acesta într-un amplu program ce se va desfășura pe o perioadă de 5 ani, intitulat "Școala Încrederii". Proiectul a luat ființă la inițiativa *Wellbeing Institute* împreună cu *Mind Education* și susținut de *Transylvania College*.

Alături de alte 50 de școli din țară, profesorii Școlii Gimnaziale "Mihai Viteazul" se află într-un proces antrenant de *coaching* și *training* în cadrul proiectului, pentru a-și însuși paradigme de bază și practici eficiente astfel încât să aibă loc transformarea treptată a școlilor în comunități ale încrederii, bunătații și bucuriei.

Școlile din acest program vor deveni comunități de încredere în care copiii se simt în siguranță, unde trăiesc și învață să aibă încredere în ei și în ceilalți, iar părinții și profesorii învață să fie prezenți emoțional, să își folosească propria minte pentru a crea echilibrul emoțional atunci când apar dificultăți.

Wellbeing-ul și sănătatea mentală a profesorilor și personalului administrativ sunt axe prioritare în acest proiect, deși par obiective rareori țintite și atinse în proiectele clasice din mediul școlar.

Totuși, realitatea este că un profesor care nu se simte bine cu el nu va putea să transmită și să propage o stare de bine nici în rândul elevilor, stare care să faciliteze un proces de învățare cu plăcere.

Profesorii școlilor implicate în proiect își asumă contribuția în comunitatea în care muncesc și trăiesc, așa cum au făcut-o și în cadrul altor proiecte comunitare implementate cu succes până acum. Dintre acestea amintim: "Curtea Banului Mihai" în cadrul programului *Ideii în Țara lui Andrei*, "Clubul AntiBullying" în cadrul programului *Raiffeisen Comunități*, "Natura în oraș" sau "Târgurile de toamnă și de iarnă".

Astfel, profesori, părinți și copii, vor contribui cu toții la clădirea unei comunități care are la bază încredere, bunătațe și bucurie.

"Leader in Me" este certificarea pe care o vor primi școlile implicate în acest proiect. Există peste 4000 de școli din lumea întreagă unde s-a implementat deja acest proces, ce presupune un angajament al întregii comunități.

Școlile "Leader in Me" abordează provocări globale de actualitate legate de educație, în principal pregătirea elevilor pentru o economie globală și echiparea lor cu abilități pentru a se descurca cu succes într-o lume a schimbării și alegerilor constante. Se discută în media că școala nu pregătește elevii pentru meseriile viitorului, însă școlile "Leader in Me" pregătesc elevi lideri, echipați cu abilitățile necesare unei lumi în continuă schimbare.

Principiile care stau la baza procesului "Leader in Me" pornesc de la cele 7 deprinderi ale persoanelor eficiente, identificate de Stephen R. Covey în cartea cu același titlu. Acestea permit implementarea cu succes a procesului, indiferent de tipul școlii sau de contextul cultural și socio-economic al acesteia, dovadă fiind succesul avut în 55 de state ale lumii.

"Leader in Me" este un model prolific de îmbunătățire a școlii, care se adresează învățământului preuniversitar și care oferă elevilor abilități cheie de leadership și de viață. "Leader in Me" se bazează pe o teorie a schimbării cunoscută sub numele „Percepi - Faci - Obții”. Dacă reușești să îți schimbi percepția, vei face lucrurile diferit și astfel poți schimba rezultatele pe care dorești să le obții.

„Dacă vrei să faci mici schimbări în viață, lucrează la comportamentele tale. Dar dacă vrei să faci schimbări semnificative, salturi uriașe în viața ta, lucrează la paradigmele tale.” - Stephen R. Covey

Unitățile de învățământ preuniversitar din programul "Școala Încrederii" și, implicit, "Leader in Me", învață să acționează conform unor paradigme revoluționare, expuse mai jos:

1. *Oricine poate fi un lider. VERSUS Leadershipul este numai pentru unii.*
2. *Fiecare om are un element de geniu. VERSUS Puțini oameni sunt talentați.*

3. *Schimbarea începe cu mine.* **VERSUS** *Pentru a îmbunătăți școlile, sistemul trebuie să se schimbe întâi.*
4. *Pedagogii susțin elevii să își conducă propriul proces de învățare.* **VERSUS** *Pedagogii controlează și direcționează procesul de învățare.*
5. *Dezvoltăm întreaga persoană.* **VERSUS** *Ne concentrăm numai pe rezultatele academice.*

METODE CREATIVE ȘI INTERACTIVE FOLOSITE LA ORA DE LIMBA ROMÂNĂ

Prof. **MOLDOVEANU ANCA ȘTEFANA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Orice metodă folosită în realizarea unei lecții are ca scop înțelegerea cât mai ușoară a noțiunilor pe care vrem să le împărtășim elevilor. Vizionarea filmului Avatar, de James Cameron, la ora de limba română a avut un scop dublu: pe de o parte înțelegerea faptului că distrugerea mediului înconjurător are ca finalitate distrugerea chiar a spațiului în care trăim, a „casei” noastre, chiar dacă efectele nu se văd imediat, și pe de altă parte am dorit să sensibilizez elevii în legătură cu faptul că lăcomia, nepăsarea sau ignoranța nu trebuie să constituie motive pentru a nesocoti viața sau rosturile ei ascunse.

De asemenea, am dorit ca acest film să fie și o lecție de curaj, prin care elevii să înțeleagă ce înseamnă să ai într-adevăr puterea de a te sacrifica și de a apăra ceea ce iubești cu tot sufletul, dar și forța interioară pe care ți-o dă încrederea în noblețea și justețea luptei pentru un ideal. Totodată am încercat să stabilim împreună portretul eroului principal, care deși cu un grav handicap fizic, fără nicio șansă în lumea din care vine, reușește în final să se salveze atât pe sine cât și planeta Pandora și pe locuitorii ei, care vor deveni în același timp familia lui adoptivă.

Ca profesor de limba română am considerat că vizionarea unui film, care are ca temă distrugerea unui ecosistem, dar și justețea luptei pentru un ideal, poate fi o metodă creativă și interactivă în același timp, care să îi ajute pe elevi să vadă dincolo de imaginea de pe ecran și să înțeleagă faptul că omul, urmărindu-și scopul, poate să uite din cauza lăcomiei, a nepăsării, dar mai ales a ignoranței, că nu este Dumnezeu și nu poate distruge viața după bunul său plac.

Filmul AVATAR, al lui James CAMERON, este o metaforă care pornește de la realitatea imediată

–obținerea de profit din distrugerea naturii. Intenția regizorului este mult mai subtilă, el vrea să atragă atenția că doborârea copacului „casă” pentru a putea exploata un minereu, care reprezintă însăși esența din care își trage energia întreaga planetă, atrage după sine distrugerea unui întreg ecosistem din care oamenii fac parte integrantă, distrugerea unui mod de viață, a unei civilizații care își trage seva și capacitatea creatoare din această simbioză cu natura.

Filmul este în același timp o parabolă : Pandora este de fapt Pământul și ceea ce fac cei care vor să o distrugă, este ceea ce i se întâmplă lumii în care trăim. Elevii au fost impresionați de sălbăticia naturii de pe planeta Pandora, dar mai ales de modul liber și atât de simplu în care își duceau viața locuitorii ei, rasă umanoidă, și au considerat filmul ca fiind într-adevăr o „lecție de curaj” despre puterea pe care ți-o dă nevoia de a apăra ceea ce iubești, dar mai ales despre încrederea în justețea luptei pentru un ideal.

Pământeni veniți pe Pandora să exploateze un minereu valoros, considerați civilizați, nu numai că și-au dovedit incapacitatea de înțelegere a vieții acelei rase băștinașe și a rosturilor ei ascunse, dar au demonstrat o adevărată cruzime în încercarea de a-l determina să se mute din propria casă, pentru că erau așezați pe cel mai mare depozit din zăcămintul pe care pământeni voiau să îl exploateze până la epuizare.

Din discuțiile cu elevii, majoritatea și-au arătat revolta pentru aceste mijloace de constrângere și au declarat că nu locuitorii Na'vi li s-au părut sălbatici, ci oamenii așa zis civilizați, ce nu voiau decât să exploateze un zăcămint care pentru băștinași reprezenta chiar elementul esențial ce menținea viața pe planetă.

Au fost impresionați de frumusețea băștinașilor, de legătura lor tainică și plină de mister cu planeta pe care locuiau, dar mai ales de naturalețea și spontaneitatea modului lor de trai. Acea legătură cu păsările, care le serveau drept mijloc de transport, felul în care comunicau cu ele telepatic, prin intermediul acelor luhiliu, sau ușurința cu care se mișcau ori cu care își procurau hrana, toate li s-au părut impresionante. Mulți au mărturisit că filmul i-a făcut să se gândească la propria noastră planetă și la cât de nesăbuiți suntem în a o exploata, în a o distruge, în a o polua, de parcă nu am înțelege că ne distrugem de fapt propria „casă” ..

În același timp filmul i-a învățat ce înseamnă să protejezi cu adevărat mediul înconjurător punând punct distrugerilor de orice fel, așa cum locuitorii Na'vi, ajutați de Jack Sully, protagonistul filmului, și-au luat destinul în propriile mâini și i-au alungat pe cei care îi invadaseră.

Cât despre Jack Sully, eroul acestui film, un tânăr care și-a ratat viața în lumea muribundă din care venea, șicare se pare că nu mai avea nicio motivație pentru a trăi, putem spune că soarta i se schimbă radical în această lume nouă, în care, înlocuindu-l pe fratele său mort, primește avataurul acestuia. Aici Sally are șansa de a merge din nou prin intermediul avatarului și totodată șansa de a se redescoperi pe sine, de a înțelege care îi sunt valorile și care îi este de fapt menirea.

Personalitatea sa, care nu fusese pervertită, cu toate încercările superiorului său, ce îi promite „picioare noi”, când se va întoarce acasă, scoate la iveală un caracter ferm, un curaj ieșit din comun, dar mai ales un luptător aprig, care crede în justiția ideilor pentru care începe o batălie cu propria rasă.

Concluzionând că Pandora este de fapt Pământul, au înțeles că este timpul să atragem atenția asupra acestui lucru extrem de îngrijorător. Este timpul să depășim faza de pură înșiruire a unor date, trebuie să mergem la alt nivel, acela al conștientizării.

Care este rolul nostru ca dascăli în obținerea unei reale schimbări? Cu siguranță este conștientizarea tinerei generații că „noi” nu suntem singurii stăpâni ai Pământului (Terrei), că împărțim această casă (habitat) cu celelalte regnuri și avem o dublă responsabilitate, fiind singurele ființe cu rațiune și gândire.

Dacă fiecare dintre noi înțelege să schimbe acest mod de a gândi bazat pe distrugere și egoism, conștientizând că fiecare copac tăiat, fiecare floare ruptă e o viață retezată, alta va fi atitudinea copiilor noștri în viitor și alta moștenirea pe care le-o vom lăsa.

Cum se face că omul este singura ființă care nu înțelege că distrugerea biodiversității este de fapt distrugerea propriei „case”?

Suntem singura specie care își ucide semenii deliberat, nu pentru teritoriu, cum fac animalele din instinct de conservare, ci pentru bani și dominație.

Se pare că orice ar face rasa umană, oricât de sus ar ajunge, există un moment al evoluției sale când se autodesființează. Mărturie clară sunt celelalte civilizații care au locuit pe Terra și care la un momentdat al evoluției lor au dispărut. Ce lecție se pare că nu înțelege omenirea încât trebuie să o repete iar și iar? Cum putem noi influența tânara generație în acest sens? Simplu. S-o învățăm să respecte viața.

Fiecare fir de iarbă, fiecare copac sau animal. Cum? Ducându-i în natură, arătându-le frumusețea care îi înconjoară, rostul fiecărei ființe în univers, arătându-le efectele dezastruoase ale poluării sau ale intervenției nejustificate a omului asupra plantelor și animalelor, făcându-i să ia parte activă la lupta împotriva distrugerilor de orice fel, determinându-i să conștientizeze pericolul și astfel vom face din ei adevărați luptători pentru salvarea propriei case. Să le deschidem mintea și sufletul și să le arătăm adevăruri de care nu sunt conștienți. Copiii noștri trebuie să înțeleagă că răul făcut de părinți este de fapt propria lor moștenire. Maturii de mâine sunt copiii de astăzi pe care avem datoria să-i învățăm să ia atitudine. Dacă îi vom învăța pe copiii noștri să iubească tot ceea ce-i înconjoară, îi vom învăța de fapt „să nu distrugă”, „să nu ucidă”, „să nu facă rău”.

Din păcate, nu se înțelege că noi, dascăli, lucrăm cu cea mai fragilă dar și cu cea mai frumoasă materie, mintea umană. Putem să sădim acolo frumosul și respectul pentru viață.

Bibliografia/webografie: <https://www.cinemagia.ro/filme/avatar-17818/>
<https://www.portalinvatamant.ro/tags/metode-creative-de-predare/>

METODE ACTIVE DE PREDARE-ÎNVĂȚARE

Prof. **DRĂGUȘIN MAGDALENA CARMEN**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Orice strategie didactică impune îmbinarea între activitatea profesorului și cea a elevului. Orice strategie didactică este eficientă numai în măsura în care, transmițând o cantitate de informație, reușește să-i antreneze pe elevi în asimilarea ei activă și creatoare.

Din acest punct de vedere rolul profesorului se poate deplasa de la polul în care este doar o sursă de informații la polul în care conduce și controlează activitatea independentă a elevilor, în timp ce activitatea acestora se poate deplasa de la cea de Schuetz Robert, "*Examples Project-Based Learning: Benefits*", simplă reproducere la cea creatoare. Folosirea diverselor strategii impune un sens ascendent acestei mișcări, apropiind astfel procesul concret al asimilării de modelul său ideal, învățarea independentă și creatoare.

Deoarece în pedagogia modernă este vădită tendința accentuării puternice a caracterului formativ-educativ al metodelor, alături de metodele clasice frecvent folosite la orele de religie, ca de altfel în întregul proces de învățământ, se folosesc și metode cu o intervenție mai activă și mai eficientă în cultivarea întregului potențial individual. Este vorba de metodele participative, prin care se reușește să se cultive personalitatea elevului care-l formează ca individ, ca membru al societății.

Astfel, în lecțiile realizate după modelul tradițional, actualizarea cunoștințelor se face cel mai adesea prin conversație. Predarea-învățarea activă propune diferite metode de activizare a elevilor în procesul actualizării cunoștințelor.

Predarea – învățarea activă la religie presupune utilizarea unor metode care să îl pună pe elev în situația de învățare individuală sau în grupuri mici, orientată spre asimilarea de cunoștințe, spre punerea în practică a acestora, spre manifestarea unor comportamente și atitudini, spre dezvoltarea abilităților de comunicare, spre dezvoltarea puterii de argumentare, spre rezolvarea unor situații-problemă cu care se confruntă în realitate, spre dezvoltarea capacității de organizare a informației noi.

Pentru atingerea acestui obiectiv psihopedagogic, am utilizat o serie de metode:

Metoda Cubul

Este o strategie de studiere și prezentare din mai multe perspective a unei teme. Poate fi folosită în orice moment al lecției. Prin ea se oferă elevilor posibilitatea de a-și dezvolta competențele necesare unor abordări complexe și integratoare.

Etape în utilizarea metodei:

Se realizează un cub pe fețele căruia se notează cuvintele: Descrie, Compară, Analizează, Asociază, Aplică, Argumentează.

Este anunțată tema lucrării.

Clasa este împărțită în 6 grupe de elevi. Se poate lucra în perechi sau în grupuri restrânse.

Prin discuții în comun, membrii fiecărui grup identifică ideile care pot susține rezolvarea cerinței:

Descrieți din diferite puncte de vedere;

Comparați cu alte noțiuni asemănătoare sau diferite;

Asociați prin realizarea de conexiuni cu alte teme;

Analizați conceptul, părțile componente;

Aplicați (utilitatea, finalitatea, etc.);

Argumentați, notând a serie de motivații care vin în sprijinul afirmației voastre.

Forma finală a conținuturilor realizate de fiecare grupă este împărțită întregii clase. La completarea fișei comune se încurajează participarea tuturor elevilor din grupurile constituite.

Metoda 6-5-3 (brainwriting) „este o metodă utilizată pentru dezvoltarea creativității elevilor, care sunt antrenați să lucreze în grup pentru a propune soluții pentru rezolvarea problemei aflate în dezbatere”.

Etape în utilizarea metodei:

Se formează grupuri de lucru din câte șase elevi, iar în cadrul acestora este desemnat câte un moderator. Cei șase membri ai grupului discută problema prezentată de către profesor. Timp de lucru: cinci minute

O coală de hârtie este trecută pe la fiecare grup, care propune câte trei idei. Această etapă

are în vedere evitarea răspunsurilor repetitive.

Profesorul citește ideile scrise în tabel și discută cu elevii care dintre acestea poate fi reținută de întregul colectiv al clasei.

Aplicații:

Tema: Natura

Tema dezbaterii: Identificați acțiuni prin care omul manifestă respect față de natura

Grupul 1

Prima idee: Să nu poluăm natura cu deșeuri menajere A doua idee: Să se ia măsuri pentru stoparea poluării cu deșeuri industriale

A treia idee: Să se ia măsuri împotriva defrișărilor abuzive

Grupul 2

Prima idee: Să plantăm copaci și cât mai multe flori A doua idee: Să nu vânăm animale nevinovate A treia idee: Să nu călcăm florile și iarba

Grupul 3

Prima idee: Acțiuni practice de curățire și îngrijire a spațiilor verzi

A doua idee: Să nu poluăm apele cu deșeuri chimice A treia idee: Să confecționăm coșuri ecologice

Această metodă trebuie utilizată astfel încât să dezvolte comunicativitatea elevilor în cadrul grupurilor, capacitatea de a formula, reformula și evalua idei.

Metoda organizatorului grafic are mai multe variante:

Organizatorul grafic comparativ „este utilizat pentru prezentarea diferitelor caracteristici ale unor evenimente/fenomene care prezintă asemănări și deosebiri.” Organizatoarele grafice comparative pot avea mai multe forme: tip diagramă Venn, formată din două cercuri care se suprapun parțial unde, în suprafața comună vor fi trecute asemănările, iar în celelalte două, deosebirile, și tip „balanță”, în care asemănările și deosebirile sunt cele două brațe ale acesteia.

Metodele active utilizate în etapa reflecției oferă elevilor posibilitatea de a realiza conexiuni între vechile și noile cunoștințe, de a realiza comparații, de a analiza critic, de a-și reconstrui schemele mintale prin includerea noilor cunoștințe.

Metodele active urmează să pună accentul pe aspectele operatorii ale gândirii și nu pe cele figurative, intuitive, imagistice. Acestea se sprijină pe o motivare intrinsecă a învățării, venită din interior și nu impusă din afară prin constrângere. Realizarea unui învățământ activ și formativ se leagă strâns și de o evidentă tendință de lărgire și diversificare a repertoriului de metode și procedee pus în acțiune, concomitent cu încercarea de îmbinare frecventă a metodelor de muncă individuală cu metodele de muncă în echipă și în colectiv.

Bibliografie

Cucoș, M., *Instruirea interactivă. Repere pentru reflecții și acțiune*, Ediția a II-a revăzută, Ed. Presa Universitară CLUJEANĂ, Cluj-Napoca, 2002;

Cucoș, C., *Educația religioasă. Repere teoretice și metodice*, Ed. Polirom, Iași, 1999;

Opriș Dorin, Opriș Monica, *Metode active de predare-învățare. Modele și aplicații la religie*, Ed. Sf. Mina Iași;

ROLUL FORMATIV AL ACTIVITĂȚILOR EXTRACURRICULARE

Prof. IOVĂNESCU CRISTIANA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Un caracter puternic formativ au activitățile extracurriculare deoarece ele asigură toate elementele necesare pentru ca elevii să acționeze în condiții cât mai degajate, într-un cadru social mai deschis decât mediul școlar, în care-și pot lărgi orizontul de cunoștințe și verifica fiecare dintre capacități. Ele vizează și dezvoltă formarea tuturor laturilor personalității. Deplina valorificare a disponibilităților intelectuale, afective și voliționale ale elevilor, cultivarea calităților lor temperamentale.

O bună înțelegere a propriilor valori permite luarea unor decizii în concordanță cu lucrurile în care credem; în același timp, ne ajută să rezistăm presiunilor exercitate de valorile și comportamentul celorlalți.

Propriile noastre valori dau o semnificație și o direcție vieții noastre. Dacă dorim ca elevii noștri să înțeleagă acest lucru, trebuie să promovăm educația valorilor pentru a-i ajuta să devină conștienți de valorile personale, familiale și sociale pe care le dețin.

Învățământul modern trebuie să țină seama în mod necondiționat de dublul aspect al procesului instructiv-educativ, informativ și formativ, rolul determinant revenind laturii formative.

Pentru formarea unei personalități puternice nu trebuie constrângere în activitatea copilului de a învăța. Pentru ca lecțiile de la clasă să fie mai eficiente, acestea ar trebui completate cu anumite activități extrașcolare precum:

- vizite didactice în parcuri naturale, grădini botanice, zoologice;
- vizitarea unor muzee de științe ale naturii ;
- vizionarea de filme didactice având ca temă natura;
- excursii didactice în rezervații naturale pe teme ecologice.

Toate aceste activități au scopul de a dezvolta elevilor posibilități intelectuale, judecata logică, gândirea abstractă, creativitatea, suplețea în abordări teoretice și practice legate de mediul înconjurător și cum aceștia să îl protejeze.

Este cunoscut faptul că activitățile extrașcolare generează capital social și uman, constituie un mediu formator mai atractiv, în afara contextului instituțional. Participarea elevilor la astfel de activități îi ajută să se înțeleagă pe ei înșiși prin observarea și interpretarea propriului comportament în comparație cu al celorlalți.

Prin întreaga activitate depusă, profesorul reușește să dea elevilor prilejul să constate, existența mai multor trepte de cunoaștere și existența unor înlănțuiri logice a conceptelor, ideilor și explicațiilor, deci cu fundament logic al înțelegerii cunoștințelor noi.

BIBLIOGRAFIE:

- „Pedagogie”, pentru definitivat, gradul al II-lea, gradul I, perfecționare și studenți, Edit. „Gheorghe Cârțu-Alexandru”, Craiova, 1997. 2. Lazăr V., Cărășel A., Psihopedagogia activităților extracurriculare, Ed. Arves, Craiova, 2007.
- Salade, D., „Dimensiuni ale educației”, E.D.P., București, 1998;
- Stoica, Marin, „Sinteze de pedagogie și psihologie”, Edit. Universitaria, Craiova, 1992;

PREDAREA TEXTULUI VERSIFICAT LA CICLUL PRIMAR

Prof. înv. primar **ȚAPELEA LIGIA-ELENA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

O sursă importantă de inspirație pentru poeții români dar și străini o constituie însăși vârsta de aur a omenirii – copilăria cu momentele ei specifice, cu bucurii și tristeți care capătă caracter de simbol, de generalitate. În acest univers legea, regula supremă este jocul. Însuși cuvântul se supune acestei reguli.

Universul copilăriei ilustrat în versurile pentru cei mici include familia cu principalii ei reprezentanți (părinți, frați și surori, bunici), prietenii apropiați precum și spațiul unde copilul se joacă și se educă (camera și jucăriile preferate, casa și grădina care o înconjoară, ulița și vecinătățile misterioase).

Conform cuvintelor lui Tudor Arghezi: „nici o jucărie nu e mai frumoasă ca jucăria de vorbe.” Astfel poeții se întorc la vârsta cea mică, cea fragedă a omenirii și retrăiesc în maniere diferite și de intensități diferite timpul acesta magic, ireversibil.

Predarea-învățarea textului versificat ridică mai multe probleme deoarece la vârsta mică școlarității, textul versificat se adresează unui cititor nevizat, un cititor care nu este obișnuit cu limbajul metaforic, cu simbolurile și imaginile artistice, așadar rolul cadrului didactic este de a sensibiliza copilul de a-i deschide ochii în fața universului poeziei; de a-l conduce cu răbdare și de a-l ajuta să dezlege tainele acestor texte mai greu de descifrat, atât pentru cei mici cât și pentru cei mari.

Lecția de predare-învățare a unui text versificat poate avea o structură elastică, flexibilă, cu posibilitatea extinderii sau restrângerii unor etape. Înainte de lectura poeziei, clasa trebuie pregătită să înțeleagă natura textului și modul de comunicare al autorului. Se oferă informații legate de conținut și modul de redare a mesajului artistic.

Sensibilizarea copiilor față de textul ce urmează a fi studiat se realizează în bună măsură prin **lectura- model a învățătorului**. Este important felul în care elevul face cunoștință cu textul. În această situație cadrul didactic trebuie să probeze reale calități actoricești, să accentueze prin timbru și intensitatea vocii momentele de emoție transmise de text. Lectura sau recitarea, însoțite de o mimică expresivă, de gesturi sugestive oferă elevului deschiderea către cele ce trebuie înțelese și, totodată, un model de interpretare pentru el.

Explicarea titlului este prima fază a itinerariului interpretativ. Elevul nu trebuie întrebat ce alt titlu s-ar potrivi. Autorul a creat un tot artistic în care nu se poate interveni fără a-i altera valoarea. Titlul poate sugera:

Iarna, de Nicolae Labiș, *Primăvara*, de Vasile Alecsandri; subiectul central al textului: *Puișorii*, de Grigore Vieru; introducere în universul poetic: *Fiind băiat păduri cutreieram*, de Mihai Eminescu, *La mijloc de codru...* de același autor.

Fără a teoretiza, învățătorul conduce elevul spre dezvoltarea ideilor și sentimentelor poetului, adică pătrunderea în universul poetic. Exemplu: Poezia *Toamna*, de Octavian Goga:

- Cu ce se împodobește grădina la sosirea toamnei?
- De ce autorul atribuie norilor cuvântul *plumb*?
- Explicați expresiile: *creștet de dumbravă*, *podoaba zdrențuită*.
- Care sunt cuvintele care sugerează vremea rea?
- Descoperiți cuvintele ce desemnează ființele care suferă la apropierea anotimpului rece.
- Citiți/ recitați versurile în care poetul își exprimă tristețea și singurătatea.

Se observă că intervenția cadrului didactic nu este exclusiv interogativă, ci stimulează elevul să se orienteze în text, să exploreze universul imaginar creat de poet.

Copiii le place să descopere anumite cuvinte din texte și să le coreleze, atunci când își dau seama că acestea reprezintă **simboluri** (au fost alese de autor pentru a desemna o categorie de elemente). Astfel, în poezia *Cu penelul ca sidful*, de Mihai Eminescu, elevii au descoperit ușor cuvintele-simbol pentru componentele mediului: porumbița - regnul animal, vița – regnul vegetal, aerul – atmosfera, stelele – cosmosul, râul - apa.

Tot în scopul înțelegerii textului este și **observarea lexicului**, care poate furniza informații utile în legătură cu intențiile autorului. Astfel, în unele texte prezența adjectivelor este numeroasă, ceea ce accentuează caracterul descriptiv al lecturii, apropiind-o de creația plastică. Ele dau forță sugestivă, stimulând elevul să-și imagineze tablourile descrise.

Referindu-mă acum la obiectivele urmărite în abordarea textului liric, ele sunt apropiate sau identice (să citească corect, fluent, conștient și expresiv), cu cele urmărite în abordarea textului narativ, numai că mijloacele și modul în care sunt folosite acestea diferă, datorită particularităților care deosebesc cele două genuri literare și tipuri de texte.

La această vârstă, metoda principală de predare- învățare a textului liric este lectura explicativă, dar cu multe deosebiri de la un text narativ (literar, cu conținut istoric), la un text liric (lirică patriotică, lirică peisagistică) ori la un text nonliterar.

Obiectivele urmărite în receptarea textelor din lirica patriotică sunt: să citească fluent, conștient, expresiv (accent deosebit pe citirea expresivă); să distingă dacă textul exprimă întâmplări, fapte sau idei; să precizeze cum se exprimă ideile, sentimentele autorul și către cine se îndreaptă aceste idei; să distingă și să numească sentimentul dominant transmis de poet sau prozator; să selecteze imaginile care exprimă sentimentul dominant; să selecteze figurile de stil învățate și să arate ce exprimă ele; să exprime în cuvintele sale sentimentele patriotice reieșite din text; să creeze el însuși mesaje în care să exprime sentimente patriotice.

Etapele predării-învățării unui text din lirica patriotică:

Etapa preliminară – *discuție pregătitoare* privitor la tematica unor asemenea opere (aspecte generale cu caracter etic, discutarea unor concepte ca: patrie, popor, independență, solidaritate, progres etc.). Prin această discuție se creează climatul pozitiv pentru textul ce va fi citit și apoi înțeles.

Etapa I – *citirea integrală a textului*. Se cere expresivitate adecvată, solemnitate, ton avântat, intonație și pauze adecvate.

Etapa a II-a – *citirea pe fragmente* (tablouri, idei, sentimente), pe stofe, versuri etc., după structura textului.

Astfel la lectura *Deșteaptă-te, române!*, de Andrei Mureșianu (imnul național), se sugerează următoarea împărțire a textului: primele două versuri transmit o idee: semnalul deșteptării; chemarea la deșteptare...; următoarele 6 versuri: îndemnul la luptă, următoarele versuri: exemplul înaintașilor; ultima strofă: libertate sau moarte.

Explicarea cuvintelor sau a expresiilor trebuie să îmbrace două forme: sensul propriu și sensul figurat. Vom putea astfel, înțelege și decodifica mai ușor sensul figurat, frumusețea imaginii dacă știm sensul de bază al cuvântului, deoarece înțelegem mai ușor de ce a făcut autorul asocierile așa și cum a ajuns la această formă artistică.

Etapa a III-a – *formularea ideilor principale și alcătuirea planului de idei*. În această etapă se urmărește formularea ideii majore – tema poeziei patriotice.

Etapa a IV-a – *conversația generalizatoare*. Se urmărește înțelegerea deplină a mesajului ideatic și afectiv al textului;

Etapa a V-a – *prezentarea în mod original a textului pe baza planului de idei*. În această etapă se va urmări: exprimarea originală, expresivă, cu accent pe mesajul patriotic al textului, integrarea imaginilor artistice în contexte noi, realizarea unor conexiuni cu alte opere care abordează aceeași tematică, dezvoltarea competenței de a se exprima corect, fluent și expresiv.

Etapa a VI-a - *citirea de încheiere*.

În ceea ce privește textele de lirică peisagistică, ele folosesc ca mod caracteristic de exprimare, descrierea. „Textul liric zugrăvește un peisaj în cuvinte și expresii frumoase, imaginile unei asemenea opere sugerând spațiul deschis, timpul deschis (anotimpuri, momente ale zilei)” (ibid 130).

Obiectivele specifice studierii textelor de lirică peisagistică sunt: să citească corect, conștient și expresiv; să distingă și să numească aspectul descris din realitate (anotimp, formă de relief); să distingă aspectul intuit; să distingă și să numească tablouri din natură, imagini vizuale, auditive, sonore și dinamice; să selecteze epitete, comparații, personificări; să intuiască sentimentele autorului față de tabloul zugrăvit; să exprime sentimente de admirație față de natură, să creeze compuneri descriptive, să deseneze imagini ale tablourilor descrise în poezie.

În predarea-învățarea textului de lirică peisagistică, „cadru didactic urmează aceeași cale ca și în predarea unui text din lirica patriotică, dar cu deosebirea că în lirica peisagistică se urmărește formarea sentimentelor de admirație pentru tabloul unui peisaj, lucru, personaj, activitate umană, formă de relief, anotimp etc.”.

Când elevii văd că pot să descopere și să înțeleagă sensurile, că ceața ce învăluia la început textul se ridică și fiecare cuvânt de acolo luminează și le vorbește într-o limbă cunoscută, ei nu se mai tem de textul liric, ci încep să-l caute.

BIBLIOGRAFIE:

Goia, Vistian, (2012), *Literatura pentru copii șitineret – pentru institutori, învățători și educatoare*, Editura Dacia, Cluj-Napoca;

Mărcușanu, Eugen, (2002), *Limba română pentru educatoare, învățători și profesori – Ghid metodic*, E.D.P., București;

Mihăilă, Ecaterina, (1995), *Textul poetic. Perspectivă teoretică și modele generative*, Editura Eminescu;

Mițoi, Elena; Volintiru, Mariana, (2011), *Metodica predării limbii și literaturii române – învățământ primar*, Editura Fundației Humanitas, București;

Ungureanu, Adalmina, (2003), *Metodica studierii limbii române – învățământ primar*, Editura AS'S, Iași;

*****Legea Educației nr. 1/2011**;

*****OM nr. 5561/2011** Metodologia privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar.

STUDIUL PRIVIND PARENTINGUL ȘI INFLUENȚA ACESTUIA ASUPRA CALITĂȚII ACTULUI EDUCAȚIONAL

Prof. înv. primar **VINTILESCU LILIANA MONICA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Acest studiu abordează o problemă foarte importantă și anume calitatea implicării familiei în educația copilului și relația pe care familia o are cu învățătorul, profesorii și școala în general. Se constată cu ajutorul studiului că această implicare este într-o strânsă legătură cu performanțele școlare ale elevului, care sunt cu atât mai bune cu cât și implicarea familiei este una mai activă și mai responsabilă. În mod cert, principalii responsabili pentru calitatea actului educativ sunt cadrele didactice, însă mulți părinți își neglijează rolul foarte important pe care îl au în educația propriului copil și de aceea consider că se impune studierea amănunțită a modului de implicare a părinților, cât și a relației, care ar trebui să fie una de colaborare cu școala.

Tema: Studiu privind parentingul și influența acestuia asupra calității actului educațional

1. Eșantionul:

17 elevi

17 părinți

2. Obiectivele cercetării

3. Obiective generale:

Identificarea dimensiunilor prin care familia înțelege nevoia comunicării cu școala.

4. Obiective specifice:

Cunoașterea opiniilor părinților privind educația copilului în școală și gradul de implicare al școlii în manifestă și interesul copilului față de școală.

5. Eșalonarea pe etape

a. Studiul și documentarea psiho-pedagogică privind „Relația familie-școală”

b. Investigarea opiniilor elevilor, părinților.

c. Centralizarea opiniilor.

d. Elaborarea concluziilor

e. Întocmirea și realizarea programului de acțiuni.

f. Instrumente de cercetare

Este evident faptul că părinții și profesorii împărtășesc o responsabilitate uriașă. Împreună oferă copiilor dorința de a învăța și de a muncii din greu. O bună colaborarea între ei este esențială succesului motivării copiilor pentru învățare și al creșterii interesului lor în această direcție.

1. Chestionarul pentru elevi

<https://www.dropbox.com/s/qidjqs5d27m960x/Chestionare%20.docx?dl=0>

2. Chestionarul pentru părinți

<https://www.dropbox.com/s/qidjqs5d27m960x/Chestionare%20.docx?dl=0>

Prezentarea și interpretarea datelor

a. chestionarul destinat elevilor

Scopul principal al acestui chestionar a fost determinarea părerii elevilor referitoare la actuala implicare a familiei de către școală în educația lor, precum și aflarea consecințelor ce vor apărea după o implicare mai agresivă în educația lor a părinților. Eșantionul a fost reprezentat de 17 de elevi, aparținând unor categorii sociale diferite și provenind din medii diferite.

Un set de întrebări a vizat dezvăluirea condițiilor în care se face în momentul actual colaborarea dintre familie și școală. Răspunsurile date de elevi au relevat faptul că în momentul de față nu există o colaborare strânsă între părinți și școală, fapt care le permite să aibă o atitudine superficială față de sistemul educațional. Peste 75% dintre cei intervievați au ajuns la concluzia că implicarea și informarea cât mai bună, eficientă și periodică a părinților despre situația lor școlară și comportamentul lor ar duce la diminuarea problemelor comportamentale și o implicare mai activă în procesul de învățare.

b. chestionarul destinat părinților

Chestionarul adresat părinților scoate în evidență o situație de interes a acestora față de școală cel mai des în momentul în care sunt atenționați prin diferite metode de către diriginte despre situația școlară a elevului sau despre deviațiile comportamentale ale acestuia.

Concluzii:

Comunicarea între cele două categorii implicate nu trebuie să fie limitată. Pot fi angajați în discuții și bunicii, unchii, mătușile, frații, surorile și prietenii dezvoltarea relației familie-școală

Cunoașterea opiniilor elevilor față de implicarea familiei în educația lor

Cunoașterea opiniilor elevilor referitoare la implicarea familiei de către școală în procesul de învățământ.

Urmărirea concordanței dintre opiniile formulate de părinți și elevi privind relația familie-școală.

Elaborarea, pe baza concluziilor obținute, a unui program concret pentru o mai bună colaborarea între familie și școală

Ipoteze de lucru:

Dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Dacă școala nu este eficientă în colaborarea cu familia atunci elevul profită de aceste neglijențe ale școlii, iar modul de apreciere al școlii se diferențiază în funcție de acestea.

În funcție de interesul părinților față de școală și față de educația pe care o primesc copiii lor se apropiați ai familiei. Important este ca fiecare copil să aibă un adult interesat de progresul său școlar.

Voi prezenta câteva beneficii ale comunicării, avantaje pentru toți cei angajați în acest proces.

Părinții:

- să își pregătească copiii pentru a învăța. Să le prezinte școala ca fiind interesantă și importantă și să le precizeze faptul că se constituie în parteneri valoroși;
- să discute cu învățătorul copiilor lor. Să stabilească o relație adecvată cu ei. Să conștientizeze faptul că fiecare are de învățat de la celălalt. O convorbire telefonică scurtă sau o întâlnire la școală sau acasă la copil îi pot uni pe amândoi, în scopul de a-1 ajuta pe copil;
- să participe la evenimentele din școală. Ședințe, evenimente sportive și jocurile în școală. Maimult de-atât, copilul va fi foarte mândru când părinții săi merg la școală;
- să fie pregătiți. Să cunoască orarul copilului și regulile din școală. Să știe ce tip de temă i se dă și în cât timp trebuie să finalizeze;
- să discute permanent cu copilul despre ce se întâmplă la școală. Să-i pună întrebări specifice, legate de activitatea din clasă și de alte acțiuni suplimentare;
- să creeze acasă un mediu bun de învățare. Să sprijine învățarea, prin desfășurarea de activități zilnice cu copilul. Să citească cu el. Să-i verifice tema. Să-i limiteze accesul la TV sau la jocurile pe calculator;
- să le ofere informații utile. Schimbarea condițiilor familiale, cum ar fi divorțul, boala părinților sau chiar moartea unui animal preferat pot determina tulburări de concentrare în învățare;
- să ceară angajatorului lor să sprijine eforturile sale îndreptate spre educația copilului. Politici familiale „prietenoase”, cum ar fi un orar mai flexibil, ore de pauză mai multe și săptămâni comprimate de lucru oferă angajaților câteva ore în timpul zilei de școală, pentru a se implica în activitățile de aici. Orele libere obținute pot fi folosite pentru a merge mai târziu la slujbă sau pentru a veni mai devreme acasă;
- să se ofere voluntari. Să ceară membrilor comunității să procedeze în mod similar. Implicarea adulților îmbunătățește activitatea școlii. Fiecare acțiune din școală trebuie făcută cu entuziasm;
- să se implice în organizațiile care sprijină colaborarea părinte-profesor și în reforma școlii. Să învețe cum funcționează consiliul școlii respective. Să ajute conducerea la stabilirea de reguli. Să ceară sfatul învățătorului, unui profesor, al directorului sau al altui părinte în legătură cu modul în care se pot implica.
- Părinții și profesorii, împreună:
- să aibă expectații ridicate și să-i laude adesea pe copii;
- să stabilească obiceiuri bune de învățare. Să-i ajute pe copii să își planifice activitățile și să le dezvolte interesul în diverse domenii;
- să se angajeze în discuții unii cu alții, fie personal, fie la telefon, pentru că dacă apare o situație dificilă le va fi mai ușor să o discute, dacă anterior au stabilit o relație bună.

- să discute personal, la telefon sau să trimită note scrise, când există probleme sau când apar aspecte bune;
- să folosească fax sau e-mail, dacă există acasă și la școală, pentru a ușura comunicarea;
- să se aibă în vedere și stabilirea de întâlniri în locuri convenabile ambelor părți, dacă nu este posibil să se vadă la școală;
- fiecare să elaboreze o listă cu întrebări și să o prezinte. Nici unul nu trebuie însă să comenteze asupra ideilor celuilalt;
- nu trebuie să se uite că părinții și profesorii au cea mai mare influență asupra tinerilor. Fiecare să încerce să ofere oportunități de învățare. Să lucreze ca parteneri.

Profesorii:

- să-i determine pe părinți să înțeleagă că ușa le este deschisă și că întotdeauna vor fi bine primiți, dacă doresc să intre în clasă și să-i vadă pe copii la lucru;
- să mențină fluxul comunicațional pozitiv. Să trimită lunar câteva însemnări părintelui, prin care acesta este înștiințat în legătură cu activitățile clasei. Să dea „veștile bune” personal sau să le telefoneze părinților de câteva ori pe an;
- să caute oportunități pentru discuții informale. Să meargă pe terenul de joacă în fiecare zi câteva minute, pentru a le oferi oportunitatea părinților de a-1 cunoaște. Să participe la evenimentele comunității;
- să învețe despre cultura, viața, locul de muncă al celor din familie, pentru a realiza impactul tuturor acestora asupra copiilor. Să fie receptivi la alți membri ai familiei sau prieteni apropiați ai acestora, care sunt interesați de educația copiilor;
- să explice clar politica de atribuire a temelor sau de stabilire a regulilor clasei;
- să descrie părinților modul în care vor fi împlinite obiectivele educative propuse;
- să spună fiecărui părinte ceva special despre copilul său, astfel încât acesta să înțeleagă motivele pentru care profesorul crede că elevul va avea succes;
- să-i ajute pe părinți să înțeleagă importanța sprijinului lor. Să mulțumească acestora pentru implicare și să explice care vor fi avantajele acțiunilor lor pentru copil și pentru școală.

Bibliografie:

1. Bocoș, M., (2003), Teoria și practica cercetării pedagogice, Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca.
- Ionescu, M., Bocoș, M., (2001), Cercetarea pedagogică și inovația în învățământ, în "Pedagogie. Suporturi pentru formarea profesorilor", Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.
- Radu, I., Ionescu, M., (1987), Cercetarea pedagogică – moment al perfecționării și creativității, în "Experiență didactică și creativitate", Editura Dacia, Cluj-Napoca.

STUDIU PRIVIND METODELE ALTERNATIVE DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv. primar **STOLOJANU PETRUȚA GABRIELA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Importanța și rolul evaluării implică cu necesitate regândirea, transformarea, punerea de baze noi și flexibile a demersului evaluativ în învățământul primar.

Consider că fiind foarte importante două concepții valoroase în evoluția teoriei evaluării, în această etapă de școlaritate: prima constă în extinderea acțiunilor evaluative, de la verificarea și aprecierea rezultatelor, obiectiv tradițional al procesului de învățământ, la evaluarea întregului proces, a modului în care s-a desfășurat activitatea, ce a condus la rezultatele constatate, iar a doua privește conceperea unor modalități mai eficiente de integrare a acțiunilor evaluative în activitatea didactică.

M-am angajat în această cercetare cu convingerea că introducerea metodelor alternative de evaluare în învățământul primar va contribui la stimularea motivației pentru învățare, la dezvoltarea capacității de autoevaluare a elevului, odată cu creșterea randamentului școlar.

Tema - „Metode alternative de evaluare în învățământul primar”

Eșantionul - 16 elevi de clasa a III-a

Obiectivele cercetării

I.1. Adoptarea și adaptarea celor mai potrivite metode alternative de evaluare, conforme cu nivelul clasei, cu specificul disciplinelor de învățământ, cu volumul de cunoștințe, în vederea obținerii de rezultate bune

I.2. Implicarea elevilor în activitatea de evaluare și autoevaluare determină dezvoltarea capacității de autoevaluare a elevilor.

Organizarea cercetării

Deoarece mi-am propus să declanșez o acțiune educațională, rezultatele acesteia fiind înregistrate și prelucrate pentru a demonstra eficiența folosirii metodelor alternative de evaluare, prin metodologia adoptată se va ajunge la descoperirea unor relații cauzale, am organizat o cercetare experimentală.

Experimentarea presupune determinarea cantitativă prin măsurare a fenomenelor investigate. Experimentul a reprezentat principala metodă de investigație. Experimentul pedagogic presupune crearea unor situații noi, prin introducerea unor modificări în desfășurarea acțiunii educaționale cu scopul verificării ipotezei care a declanșat aceste inovații.

Observația a fost utilizată în perioada premergătoare și în timpul desfășurării experimentării. Aceasta s-a realizat cu scopul de a compara și surprinde comportamentul, reacțiile elevilor și mai ales, condițiile psihopedagogice în care metodele tradiționale de evaluare și metodele alternative de evaluare asigură învățământului o deosebită valoare formativă. Am urmărit, de asemenea, modul în care se adaptează și sunt acceptate aceste metode alternative de evaluare de către elevi cu grade diferite de pregătire. Metodele de evaluare au fost folosite pentru a măsura cât mai exact volumul și cunoștințele înainte, în timpul și după efectuarea experimentării.

Instrumente de cercetare

Metodele de cercetare utilizate au fost: metoda observației, metoda chestionarului, studiul documentelor școlare, analiza de caz, metoda analizei produselor activității, analiza statistică, jurnalul de evaluare.

Concluzii

Consider că utilizarea metodelor alternative de evaluare îmbinate armonios cu metodele tradiționale la învățatură.

Aplicarea diverselor forme de autoevaluare contribuie la promovarea înțelegerii profunde a conceptelor fundamentale din științele naturii.

Formarea deprinderii de lucru în pereche/ grup/echipă și optimizarea relației de colaborare între elevi.

4. Ipoteza cercetării

Am desfășurat o cercetare constatativ ameliorativă, ce a plecat de la următoarea ipoteză: dacă în activitatea pe care o desfășor cu clasa de elevi voi aplica atât metode tradiționale, cât și metode complementare de evaluare, atunci va crește eficiența activității de învățare și se va

îmbunătăți motivația învățării .

Din ipoteza generală, se desprind două ipoteze particulare:

Utilizarea de către învățător a diverselor metode alternative de evaluare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor determină creșterea randamentului școlar și a motivației pentru învățare. acordând elevilor posibilitatea de a investiga, observa, analiza, experimenta în grup sau individual, în funcție de stilul de învățare, tipul de inteligență, profilul intelectual, posibilitățile reale de care dispune, asigurând progresul individual în ritm propriu. Fiecare elev va conștientiza faptul că performanța se obține prin efort îndelungat, va ști ce vrea și ce poate sau nu poate face, va fi motivat într -le o interacțiune activă și expresivă cu obiectul învățării .

Evaluarea prin investigație, referat, proiect, portofoliu permite trecerea diferențiată și individualizată a elevilor, o îmbinare și o alternanță sistematică a activităților bazată pe efortul individual al elevului (observație, analiză, documentare după surse de informație variate, exercițiul individual, instruire programată, experiment, munca cu fișe de lucru etc.) cu activitățile care solicită efortul colectiv, de genul dezbaterii, argumentării.

Întocmirea hărților conceptuale, tehnica 3-2-1, studiul de caz, dramatizarea, jurnalul reflexiv sunt metode și tehnici care demonstrează și dezvoltă gândirea creativă prin evaluarea și ameliorarea permanentă a unor strategii proprii pentru dezvoltarea de probleme, care solicită corelații intra și interdisciplinare, tehnici de argumentare

Datele experimentale rezultate în urma cercetării întreprinse mi-au permis formularea unor observații și concluzii .

Perfecționarea acțiunilor de evaluare a rezultatelor și a proceselor, verificarea eficienței unei strategii de evaluare tradiționale sau alternative au constituit coordonatele esențiale în realizarea experimentului.

Am constatat că evaluarea pe conținuturi m-a obligat să organizez detaliat conținuturile și tehnicile de cunoaștere și apreciere ale elevilor, astfel încât să previn rămănerile în urmă și să asigur condițiile necesare unei activități didactice diferențiate.

Examinarea și evaluarea conținuturilor au introdus un ritm constant în activitatea de învățare. Faptul că toți elevii au avut cel puțin un calificativ la evaluarea fiecărui conținut i-a deprins să învețe cu regularitate pentru toate lecțiile.

Evaluarea inițială are un rol deosebit de important prin faptul că măsoară, la începutul activității de instruire, nivelul de cunoștințe al elevilor și capacitățile necesare angajării lor în următoarea activitate de predare, precum și "deficiențele și dificultățile reale care apar în activitatea de învățare" (Radu I.T., Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981,pag. 221). Acest tip de evaluare este indisociabil construcției unui demers didactic riguros și eficace .

Evaluarea formativ-continua nu numai ca previne eșecul școlar, dar creează și condițiile unui progres continuu al elevilor la învățatură. Cunoscând faptul că fiecare elev este evaluat la fiecare conținut, ei își impun un program organizat de pregătire a lecțiilor. Acest lucru depinde, totuși, și de nivelul de aspirație al fiecăruia. M-am străduit să creez situații speciale de succes pentru elevii cu dificultăți de învățare, deoarece succesele și recompensele dezvoltă inițiativele elevului și sporesc încrederea acestuia în propriile posibilități .

În majoritatea testelor, fiselor de evaluare, probe orale am încercat să îmbin munca individuală cu cea în echipe și pe perechi. Acest mod de lucru favorizează: înțelegerea ideilor, valorifică experiența proprie a elevului, dezvoltă competența de comunicare și relaționare, stimulează gândirea și creativitatea

Contextul experimental a oferit confirmarea ipotezelor de lucru. A fost demonstrat faptul că strategiile evaluative de tip modern (observarea sistematică a elevului, portofoliul, proiectul, autoevaluarea),combinat cu cele tradiționale, generează progresul școlar la nivelul colectivului de elevi, implicit la nivel individual. Ele oferă învățătorului o imagine la ziasupra performanțelor elevilor, în raport cu capacitățileși abilitățile de evaluat.

Un aspect foarte important îl constituie comunicarezultatelor evaluării (orientată către elev, familie, comunitate, societate), este o componentă a actului instructiv –educativ. Conștientizarea importanței acestui moment final al evaluării a dus la reorganizarea sa pe parcursul experimentului desfășurat.

Bibliografie

1. Ausubel D.P., Robinson, F.G. *Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1981;
2. Bontaș, I., *Pedagogie*, București, Editura ALL, 1994;
3. Cerghit, I., *Metode de învățământ, ediția a III-a*, București, Editura Didactică și Pedagogică, 1997;
4. Cristea, E., *Proiectarea Pedagogică*, Tribuna învățământului, Nr. 587, 23 – 29 aprilie, 2001;
5. Cucoș, C., *Evaluarea rezultatelor activității școlare*, în "Psihopedagogie", Iași, Editura Spiru Haret, 1994;

PROJECT-BASED LEARNING

Prof. **PENA MIHAELA**

Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Project learning, also known as project-based learning, is a dynamic approach to teaching in which students explore real-world problems and challenges, simultaneously developing cross-curriculum skills while working in small collaborative groups.

Because project-based learning is filled with active and engaged learning, it inspires students to obtain a deeper knowledge of the subjects they're studying. Research also indicates that students are more likely to retain the knowledge gained through this approach far more readily than through traditional textbook-centered learning. In addition, students develop confidence and self-direction as they move through both team-based and independent work.

In the process of completing their projects, students also practise their organizational and research skills, develop better communication with their peers and adults, and often work within their community while seeing the positive effect of their work.

Students also consider project learning a more flexible activity. In addition to participating in traditional assessment, they might be evaluated on presentations to a community audience they have prepared for

Project learning is also an effective way to integrate technology into the curriculum: the Internet, whiteboards, power-point presentations, video cameras, etc.

Adopting a project-learning approach in the classroom can invigorate the learning environment, energizing the curriculum with areal-world relevance and sparking students' desire to explore, investigate, and understand their world.

A project requires spending considerable amount of time on finding and processing information, developing a final product and presenting it, so it is done in stages.

The work naturally involves various linguistic skills: reading, writing, speaking, listening, and developing other abilities: creative thinking, artistic presentation, and communicative abilities. It may be either group or individual work or combine both. This makes this kind of work different from a typical illustrated composition.

It is very important to choose topics which would raise students' interest: researching, drawing and labeling family trees, surveying/interviewing people, reading newspapers for figures and facts (e.g. divorce rates, male-female roles), summarising information in charts, graphs, tables of figures, discussions, expressing viewpoints on problematic matters.

It is better to start with individual work on simple topics. Students should first get used to the idea of creative work. They are to understand what the teacher wants from them. It may take some time to achieve this.

It is natural to begin with a short illustrated composition: "My Family", "My Christmas Holidays", "My Favourite Star", etc." They should not write much on the topic, but rather express their ideas through pictures, photos, tables, etc. Later these topics can be approached again but from a different perspective and from a different level.

Students can also work in pairs or groups which represents a better choice for slower students because they can get help and they are stimulated to cooperate and work competitively.

Therefore, for a project to succeed a good working relationship needs to be established. The students must be able to cooperate both with each other and with the teacher.

The length of time spent on a project will certainly depend on the amount of time available and on the nature of the project. For this I have opted for a flexible approach which will allow groups to work at their own speed.

The same project may take as little as six hours or as long as twelve weeks to complete. The teacher should sense whether to lengthen or to shorten the project according to the need.

But however long or short the project may be, the work will generally fall into three parts:

Classroom planning. The students in collaboration with the teacher discuss the contents and the scope of the project. Ideas are also discussed for projected interviews, visits, and for ways of gathering the necessary material.

Carrying out the project. The students leave the classroom to perform whatever tasks they have planned, e.g. conducting interviews, making recordings, gathering printed and visual material, taking pictures, etc. At this stage the oral material can be gathered in the native language

to be subsequently translated into English.

Reviewing and monitoring the work. This includes translating, (if necessary), discussion, and feedback sessions both during and after the project, including advice and comments offered by the teacher, group analysis of the work and self-monitoring of the students.

Project-based learning takes the essential characteristics of what we value most about education and puts them front and center of our formal learning environments. It is a popular and noble aspiration for educators to inspire and develop life-long learners. Undeniably, PBL helps prepare students for the “real world” since that is naturally where their learning occurs.

BIBLIOGRAPHY

Clark Ane-Marie, *Changing Classroom Practice to Include the Project Approach*, Appalachian State University from <http://ecrp.uiuc.edu/v8n2/clark.html>

Chastain, K. 1988. *Developing Second – Language Skills. Theory and Practice.*

Orlando Florida: Harcourt Brace Jovanovich Publishers

.Harmer, J. 2004. *The Practice of English Language Teaching.* London: Longman

Larsen-Freeman, D. 1986.

Techniques and Principles in Language Teaching.

Oxford: Oxford University Press

, www.schoolology.com, 1 iunie 2018

Stern, H. H. 1996. *Fundamental Concepts of Language Teaching*, Oxford: Oxford

University

Press

.[http://office.microsoft.com/en-us/onenote- help/implementing-project-based-learning-in-](http://office.microsoft.com/en-us/onenote-help/implementing-project-based-learning-in-your-classroom)

your-

classroom

[http://office.microsoft.com/en-us/outlook-help/get- started-with-project-based-learning](http://office.microsoft.com/en-us/outlook-help/get-started-with-project-based-learning)

<http://www.scholastic.com/teachers/article/students->

[and-class-projects-using-internet http://www.edutopia.org/project-learning-introduction](http://www.edutopia.org/project-learning-introduction)

Rebusul școlar modalitate de învățare și educare

Bibl. prof. **PETRESCU JEANINA ELIZA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Activitatea specifică copilăriei, la vârsta preșcolară dar și la vârsta școlară, este jocul. Multe se pot învăța mai ușor, dacă activitatea de învățare este organizată sub formă de joc. Chiar și adulții au nevoie să se mai joace din când în când și este foarte bine, pentru echilibrul lor psihic, dacă o fac. Frecvent, în cazul adulților, este jocul de cuvinte pe care îl întâlnim adesea sub formă de rebus sau integramă.

Jocul este foarte important în dezvoltarea intelectuală a copilului. Știm că jocul didactic reprezintă o metodă de învățare în care predomină acțiunea didactică simulată. Analiza psihologiei jocului permite cadrului didactic valorificarea principalelor cinci direcții de dezvoltare, orientate astfel: "de la grupurile mici spre grupurile tot mai numeroase; de la grupurile instabile spre grupurile tot mai stabile; de la jocurile fără subiect spre cele cu subiect; de la șirul de episoade nelegate între ele spre jocul cu subiect și cu desfășurare sistematică ; de la reflectarea vieții personale și a ambianței apropiate, la reflectarea evenimentelor vieții sociale" (Elkonin).

Această metodă dinamizează acțiunea didactică prin intermediul motivațiilor ludice care sunt subordonate scopului activității de predare-evaluare într-o perspectivă pronunțat formativă. Prin joc, elevii pot ajunge să descopere adevărul, își pot antrena capacitatea lor de acțiune creativă, pentru că strategiile jocului sunt în fond strategii euristice, în care se manifestă istețimea, spontaneitatea, inventivitatea, inițiativa, răbdarea, îndrăzneala, etc.

Jocurile elevilor devin metodă de instruire în cazul în care ele capătă o organizare și se succed în ordinea implicată de logica cunoașterii și a învățării. În acest caz, intenția principală a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învățătura care pregătește elevul pentru viață și pentru viitoarea carieră aleasă. Pentru a atinge aceste scopuri, jocul didactic trebuie să fie instructiv, să le consolideze cunoștințele elevilor.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă, aduce variație în procesul de instruire a elevilor, făcându-l mai atractiv.

Metodica desfășurării unui joc didactic cuprinde : introducerea în joc, executarea jocului, complicarea jocului și încheierea jocului.

Elementele de joc sunt ghicirea, mișcarea, întrecerea, surpriza, și creează stări emoționale care întrețin interesul elevului în timpul orei și dau un colorit viu activității desfășurate la clasă.

Folosirea jocului didactic în cadrul procesului de învățare ne demonstrează că randamentul orei este mai mare, verificarea cunoștințelor făcându-se în mod plăcut, activ, temeinic; gândirea elevilor este mereu solicitată; independența, creativitatea se formează de la vârste fragede; inițiativa elevilor crește, în joc copilul devine mai curajos, mai degajat.

Prin jocuri îi putem cunoaște pe copiii mai repede și mai bine. Varietatea jocurilor dezvoltă spiritul de observație, de analiză, de judecată, înlătură, monotonia, rutina, stereotipia, dau posibilitatea elevilor să-și dezvolte vocabularul iar comunicarea devine mai ușoară. Jocul didactic ne oferă prilejul de a afla mai ușor cum gândesc elevii .

Întâlnim o multitudine de jocuri didactice în literatura de specialitate. Le putem folosi în cadrul lecțiilor din toate ariile curriculare iar măiestria cadrului didactic va duce la rezultate deosebite.

Numărul jocurilor didactice folosite în cadrul activităților este vastă, dar mă voi opri în acest material la prezentarea unui joc al inteligenței și anume rebusul școlar .

Ne întoarcem la jocurile de cuvinte ale adulților, jocuri pe care le-am amintit la începutul materialului meu. Rebusul școlar este un frate mai mic al rebusului adulților și al integramelor cu care se delectează părinții noștri.

Aceste rebusuri școlare, îl fac pe micul elev, ca prin rezolvarea lor să se simtă mai aproape de frații lui mai mari, de părinți și cadre didactice. În același timp însă, ineditul joc dezvoltă procese psihice elevului, dintre care amintim: gândirea, limbajul, memoria, atenția, creativitatea, voința. Poate fi folosit și ca metodă / mijloc de învățare și evaluare sau procedeu în cadrul unei metode.

Dorința de a rezolva orice problemă de tip rebusist intensifică interesul pentru studierea disciplinelor necesare în soluționarea cerințelor date și astfel rebusul școlar ajută la dezvoltarea intelectuală a elevului.

Folosirea rebusului printre elementele de sprijin ale învățării este importantă prin faptul că

poate interveni stimulativ o dată cu creșterea curbei oboselii. Mijloc activ și eficace de instruire și educare a școlarului de orice vârstă, rebusul poate fi folosit cu succes în captarea atenției pe tot parcursul activității didactice, conducând la evitarea plictiselii și a dezinteresului.

Relevând legătura dintre joc și munca copilului, Jean Piaget a pus în evidența aportul jocului didactic la dezvoltarea intelectuală a elevului. De aceea, el susține că „toate metodele active de educare a copiilor mici să furnizeze acestora un material corespunzător pentru ca jucându-se, ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără aceasta, rămân exterioare inteligenței copilului.”

Ca mijloc instructiv, rebusul, bine pregătit și organizat, contribuie, prin rezolvarea sarcinilor didactice, la exersarea deprinderilor, la consolidarea și la valorificarea lor.

Rebusul școlar este un mijloc de educație indirect. Fiecare dintre aceste rebusuri au un obiectiv al lor, o structură și reguli sub forma unor succesiuni ordonate. Rolul regulii este acela de a păstra structura și desfășurarea jocului. Jucătorul trebuie să accepte și să realizeze ordinea structurală a jocului.

Rebusul oferă cadrului didactic posibilitatea observării comportamentului elevului la nivelul tuturor componentelor personalității, deoarece în rezolvarea rebusului elevul depune efort voluntar și rezolvă motivat de bucuria succesului, o multitudine de probleme, în care este implicată inteligența, afectivitatea, temperamentul, caracterul.

Rebusul școlar contribuie, într-o bună măsură, la îmbunătățirea rezultatelor școlare și combaterea insucceselor. De ce să nu recunoaștem, că, dacă am promite elevilor din clasă că cei ce vor termina primii exercițiile date spre rezolvare vor primi ca recompensă un rebus interesant, aceștia s-ar grăbi, chiar și cei cu un ritm mai lent, să-și îndeplinească cât mai bine și mai repede sarcina dată.

Reprezentanții teoriei intelectualiste învățării (Bruner, Galperin) apreciază că orice elev poate asimila un conținut dacă sunt folosite căi adecvate de activitate cu aceștia. De aici, rezultă că adevărata problemă a succesului școlar nu constă în a stabili dacă un elev este apt sau nu să obțină rezultate vizate de școală, ci în a găsi metode și mijloace potrivite pentru aceasta. Astfel, succesul școlar se raportează la totalitatea elevilor, atât în ceea ce privește nivelul de pregătire științifică, cât și dezvoltarea capacității de a se instrui, de a deveni.

Rebusul școlar sprijină succesul școlar prin :

cunoștințele însușite; capacitățile intelectuale; abilitățile de aplicare a cunoștințelor în rezolvarea unor probleme; trăsături de personalitate;

evaluarea-măsură în care sunt îndeplinite obiectivele activității didactice.

Succesul are un efect mobilizator, stimulatив asupra elevului; corelează potrivit cu performanță școlară, cu satisfacția în muncă și cu dorința de a învăța din ce în ce mai mult.

Una dintre cele mai puternice structuri motivaționale ar fi starea de curiozitate ce se manifestă în dorința rapidă de a rezolva rândurile orizontale ale rebusului, spre a descoperi cuvântul (cuvintele) de pe verticala A-B.

Dar pentru aceasta, orice cadru didactic, în realizarea sau folosirea rebusului, trebuie să precizeze dinainte anumite aspecte: conținutul urmărit (o lecție, un capitol etc.); modul de realizare (individual sau în grup); finalitatea urmărită (memorare, aplicare, transfer, creație); modul de evaluare (oral, scris, test).

Rebusul școlar poate constitui obiectivul activității unui cerc de elevi, oferind și posibilitatea organizării unor concursuri școlare distractive și deopotrivă educative și instructive.

La cercurile de specialități : limba română, istorie, geografie, științe se poate folosi rebusul ca auxiliar, completare la tema cercului, ca moment distractiv sau ca un exercițiu de creativitate.

Se pot organiza diverse concursuri literare și istorice cu ocazia sărbătoririi, comemorării unor date, personalități, unde rebusul școlar se poate folosi, potrivit temei propuse, pentru a fi rezolvat sau solicitat ca o creație.

În concluzie, rebusul școlar poate fi folosit în orice tip de activitate școlară (lecție, cerc, concurs), în momente diferite ale lecției, la multe discipline din învățământul primar, la orice vârstă școlară mică, de către orice elev cu posibilități normale de învățare.

Rebusul școlar poate fi folosit în scopuri diferite: îmbogățirea cunoștințelor, consolidare, fixarea, transferul acestora, în verificare, evaluare, dezvoltarea creativității și a tuturor proceselor psihice și intelectuale, dezvoltarea personalității copilului.

Pentru obținerea acestor rezultate învățătorul trebuie să fie un mare » meșter » în a ști când, cum, unde poate fi folosit rebusul și mai ales, să fie un creator de astfel de jocuri, pentru care

copiii, de orice vârstă școlară au o mare satisfacție când reușesc să le rezolve, folosindu-și toate cunoștințele căpătate în școala, ca și cele din cultura lor generală.

Vorbind despre jocurile didactice, Ursula Schiopu preciza că ele "educă" atenția, capacitățile fizice intelectuale, perseverența, promptitudinea, spiritul de echipă, de ordine, dârzenie, modulează dimensiunile etice ale conduitei".

Poate că e bine să ne amintim ,atunci când suntem în fața vlăstarelor pe care le modelăm, că vârsta lor este vârsta jocului, iar în activitățile didactice ce le desfășurăm cu ei să fie folosite cât mai multe jocuri didactice și atunci.....succesul este garantat.

BIBLIOGRAFIE :

Jean Piaget, Psihologie și pedagogie, București, E.D.P., 1972

***, Învățământul primar, București, Ed. Discipol, 1997

INFUENȚA ACTIVITĂȚILOR FIZICE ȘI SPORTIVE EXTRAȘCOLARE LA UN STIL DE VIAȚĂ ACTIV

Prof. **SCARLAT-CÎRJAN FLORIANA**

Școala Gimnazială "Mihai

Viteazul" Craiova

Școala a încetat să reprezinte doar o instituție unde elevii vin să primească informații, ci a devenit un centru în care trebuie să învețe toți cei care lucrează. Obiectivul principal al „profesorului”, este dezvoltarea gândirii critice, obiectiv de tip formativ ce se poate realiza prin folosirea metodelor activ-participative îmbinate cu metodele tradiționale. În ultimii ani s-a tot pus în discuție cât de important este sportul din școală.

Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” este unul dintre mediile cele mai propice pentru practicarea activităților fizice și sportive extrașcolare, din mai multe motive. Am participat la înființarea unor noi modele de spații comune, care, au fost puse în slujba formării și reușitei elevilor noștri, precum și a activităților fizice și sportive extrașcolare organizate în pauză, după școală și, uneori, între ore.

Unul dintre elementele de bază ale competenței fizice este mișcarea. A învăța să te miști este la fel de important ca a ști alfabetul sau a ști să numeri. Mișcările fundamentale ale competenței fizice sunt abilitățile motrice de bază, efectuate în medii fizice și sociale diferite (Gallahue, 1982). Competența fizică este o poartă către o lume a oportunităților în sfera activității fizice, sportului și vieții cotidiene.

Cum putem crea mediul optim pentru a învăța fundamentele mișcării, determinanții condiției motrice și abilităților sportive?

Fără îndoială că educația fizică și sportul joacă un rol esențial pentru întreaga dezvoltare a unui copil. Schimbările remarcate au fost atât la nivelul dezvoltării abilităților și performanței motorii, cât și din punct de vedere al potențialului educațional.

Sporturile practicate, atât în echipă cât și individual, de către copii, oferă o mulțime de alte beneficii pe lângă cele clasice ale mișcării fizice. Participarea i-a învățat pe copiii și câte ceva despre setarea obiectivelor și punerea acestora în practică.

Școala oferă un spațiu sigur și securizat pentru practicarea activităților fizice și sportive extrașcolare. Copilul adoptă în permanență un stil de viață activ și respectă regulile de securitate stabilite atât de școală, cât și de mediul sportiv și recreațional, integrând comportamentul profesorilor și celorlalte părți interesate.

Prin activitățile fizice desfășurate, am contribuit la întărirea stării de sănătate, întărind mușchii și articulațiile și reducând riscul dezvoltării de boli cronice.

De asemenea, crește stima de sine și încrederea în forțele proprii, reducând stresul și anxietatea.

Copiii au participat în cadrul activităților sportive în primul rând pentru autodezvoltare fizică și intelectuală, nefiind ghidați de succes și rezultate. Au învățat cum să își aproprieze valori foarte importante precum: onestitate, lucru în echipă, fair play, corectitudine, respect față de sine și cei din jur, aderarea la un set de reguli.

Activitățile propuse în cadrul studiului, au oferit și un context potrivit pentru dezvoltarea competitivității și a felului în care vor face față situațiilor în care câștigă sau pierd. Aceste aspecte educationale au subliniat impactul pe care îl pot avea educația fizică și sportul asupra felului în care se dezvoltă un copil din punct de vedere social și moral (pe lângă abilitățile și competențele fizice mai evidente).

Climatul școlar oferit (plăcere, învățare, efort comun), ne-au permis să oferim activități sportive frumoase și adecvate vârstei, astfel încât toți copiii să progreseze, indiferent de nivelul și nevoile fiecăruia. Coeziunea grupului stimulează copiii să petreacă mai mult timp împreună, pentru a nu rata activitățile, a se înscrie la un meci, la o competiție etc.

DESPRE VIRUSURI ȘI IMUNITATE

Prof. **CLAUDIA VĂRZARU**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Infecția cu virusuri a unei celule animale (inclusiv a unei celule umane) are drept consecință stabilirea unor raporturi deosebite, determinate de caracterele atât ale celulei parazitare cât și ale virusului parazit.

Spre exemplu, celula animală are o structură complexă: materialul genetic se găsește în nucleu, delimitat de o membrană nucleară, sintezele de proteine au loc la nivelul unor structuri specializate, denumite poliribozomi.

Pe de altă parte, virusurile animale, conținând fie ADN, fie ARN, prezintă unele particularități legate tocmai de acidul nucleic: virusurile ARN se multiplică, de regulă, în citoplasmă, iar cele ADN în nucleul celulei parazitare.

Virusurile reprezintă structuri acelulare cu potențial infecțios care nu cresc și nu se divid, nu pot fi cultivate pe medii artificiale și se reproduc în celulele vii.

Se cunosc două tipuri fundamentale de relații virus- celula gazdă: relații de tip litic și relații de tip simbiotic. În relația de tip litic, infecția cu virus se soldează în mod univoc cu moartea celulei, concomitent cu producerea de noi progeni de virusuri eliberați în mediul extracelular. În urma relației de tip simbiotic între virus și celula gazdă, celula nu moare, ci câștigă proprietăți noi.

Un alt aspect particular al relațiilor virus- celula gazdă este reprezentat de virusurile mascate (virusuri din grupul Herpes, virusul HIV). Aceste virusuri, în anumite circumstanțe, pot produce o infecție latentă a celulei, genomul viral fiind integrat în genomul celular fără să-și trădeze prezența. La un moment dat, la intervenția unui factor demascator, genomul viral intră în activitate și se declanșează ciclul de multiplicare de tip litic, cu dezintegrarea celulei gazdă.

Procesul infecției, implicând virusuri, reprezintă rezultanta între capacitatea agentului infectant de penetrare, multiplicare și determinare a efectelor specifice și contraforța opusă de organismul receptor. În cazul în speță, al virozelor, această rezistență variază în funcție de factori constituționali genetici și de vârstă.

Spre deosebire de reactivitatea nespecifică față de intervenția unui virus, caracterizată prin răspuns de intensitate constantă, la limita maximă a potențialului organismului la un moment dat și independent de numărul de contacte anterioare cu agentul respectiv, reactivitatea specifică (imunitatea), se adresează unui anumit agent intrat în organism, răspunsul fiind cu atât mai intens cu cât contactele prealabile cu agentul au fost mai numeroase.

Din punct de vedere al mecanismelor efective, răspunsul imun este de două categorii: răspuns imunomoral și răspuns imun celular. Răspunsul imunomoral se caracterizează prin apariția, în urma stimulării antigenice, a factorilor umorali specifici de apărare, imunoglobulinele - anticorpi, capabili de unire specifică cu agentul viral (antigenul) care le-a indus sinteza.

Răspunsul imun celular, caracteristic mai ales reactivităților specifice față de țesuturi străine, are ca verigă efectorie finală limfocitul mic sensibilizat, apt să acționeze specific în contact direct cu antigenul declanșant al reacției imune.

Sistemul imunitar poate fi influențat și de stilul de viață. Există câteva metode prin care ne putem stimula imunitatea: evitarea stresului, gândirea pozitivă, igiena personală riguroasă, alegerea alimentelor sănătoase, sportul dar și remedii naturale precum vitamina D, usturoiul, propolisul, lemnul dulce.

A menține corpul sănătos este o datorie, altfel nu vom putea să ne menținem mintea puternică și clară.

Bibliografie:

Voiculescu C (1976)- Cultura celulară în diagnosticul virozelor umane - Ed. Medicală București

Voiculescu C, Mihalcean (1982) – Virusuri și reactivitate - Ed. Scrisul românesc

COMUNICARE ȘI COOPERARE PENTRU O EVALUARE EFICIENTĂ

Prof. CLAUDIA MATEI

Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Profesorul-evaluator ia decizii în proiectarea și organizarea evaluării, se afirmă ca lider în realizarea obiectivelor dar, pe lângă acestea: îndrumă elevii, previne și înlătură factorii perturbatori, prevede și gestionează resursele, își adaptează stilul de evaluare în funcție de nivelul clasei, armonizează acțiunile formale și nonformale, adaptează la clasă deciziile școlii, reglează procesele implicate în conducere, previne și rezolvă stări tensionale, realizează optim comunicarea în clasă. Tot profesorul-evaluator: utilizează sistemul informațional din clasă în cunoașterea și reglarea acțiunilor, gestionează resursele și situațiile procesului instructiv-educativ, realizează sarcini de marketing educațional (de adaptare la cererile, aspirațiile elevilor, părinților), asigură climatul optim desfășurării activităților, consiliază elevii, facilitează evoluția spre succes a elevilor, și perfecționează cultura managerială.

De asemenea, profesorul-evaluator: rezolvă conflicte de statut și rol la nivelul integrării sale în școală și clasă, rezolvă probleme privind afirmarea autorității sale și a libertății elevilor, dirijează interactivitatea în clasă și la lecții, prevede și coordonează schimbări în activitatea la clasă, cooperează cu elevii în realizarea obiectivelor și funcțiilor manageriale, asigură managementul curriculumului specific la disciplina sa, utilizează continuu feed-backul pentru obținerea succesului managerial, își perfecționează stilul de conducere a clasei și a procesului educațional.

La clasă, profesorul realizează predarea – învățarea, dar și evaluarea, relaționând cu elevii, influențându-le comportamentul de învățare și intervine în direcționarea evoluției lor generale.

Noile metodologii arată că este nevoie de cooperare, comunicare pentru a se realiza în condiții optime evaluarea, o componentă importantă a actului educațional. Mediul social al clasei, motivarea socială a învățării, tipurile de relații interpersonale influențează planificarea, organizarea și realizarea educației. Rezultatele învățării sunt dependente și de performanțele grupului și de climat emoțional și moral al grupurilor din clasă.

Evaluarea inițială are drept scop:

Formarea unei atitudini pozitive față de disciplina predată și abordarea dintr-o nouă perspectivă a relației elevi-elevi, elevi-școală, părinți-copii;

Identificarea nevoilor de cunoaștere ale elevilor și a aspectelor ce suscită interesul acestora;

Educarea capacității de autocunoaștere și autocaracterizare, prin formarea unei imagini corecte despre sine;

Întărirea coeziunii colectivului de elevi, prin îmbunătățirea comunicării și relațiilor dintre aceștia;

Sprrijinirea elevilor în rezolvarea anumitor probleme pe care le întâmpină în cadrul actului educațional;

Stimularea elevilor în cunoașterea și aprecierea materiei predate.

În calitate de profesor evaluator am dorit să creez condițiile necesare pentru reușita activităților în clasă, nu numai sub aspectul precizării clare a obiectivelor, prelucrării conținutului tematic, alegerii strategiilor etc., ci și al celorlalte condiții care facilitează desfășurarea optimă în plan pedagogic: condițiile ergonomice, psihologice, sociale, operaționale, inovatoare, normative.

Starea de inovare rezultă din evoluția clasei, din evaluările continue, din presiunea modelelor externe clasei, din schimbările la nivelul școlii, din conceperea și aplicarea modalităților corective, din modul de receptare de către elevi și apoi de participare conștientă, din modul de

învingere a rezistenței la schimbare, din modul de valorificare și trăire a satisfacțiilor rezultate, din raportarea la motivațiile elevilor.

Toate acestea reduc situațiile de criză normativă, de inadaptare școlară, previn stările tensionale, efectele psihologice ale inadaptării la grup și activitate. Efectele pozitive se resimt în înțelegerea normelor, acceptarea lor, demonstrarea preluării lor în comportament, includerea în sistemul personal de valori.

Bibliografie

- Cucoș, C., Pedagogie, ed. a doua, Editura Polirom, Iași, 2002;
Ionescu, M., Instrucție și educație, Editura Garamond, Cluj-Napoca, 2003;
Ionescu, M.; Radu, I., coord., Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001;
Iucu, B., R., Managementul și gestiunea clasei de elevi, Editura Polirom, Iași, 2000;
Zlate, M., Introducere în psihologie, Editura Polirom, Iași, 2000

FAMILIA ȘI ȘCOALA PARTENERI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

*Prof. înv. primar **STOLOJANU PETRUȚA GABRIELA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova*

Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt școala și familia. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului.

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare, în sprijinul copilului la nivelul procesului educațional. Acesta presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali.

Parteneriatul educațional se realizează între:

- instituțiile educației: familie, școală și comunitate;
- agenții educaționali: copil, părinți, profesori, specialiști în rezolvarea unor probleme educaționale;
- membri ai comunității cu influență asupra creșterii, educării și dezvoltării copilului (medici, factori de decizie, reprezentanți ai bisericii, ai poliției);
- influențele educative exercitate la anumite momente asupra copilului;
- programele de creștere, îngrijire și educare a copilului.

Părintii, copiii și comunitățile se influențează puternic unii pe alții. Mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile copiilor, poate determina multe dintre valorile lor. De asemenea, părinții pot influența comunitatea și pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității.

Activitatea educativă ce se realizează în școală nu poate fi separată, izolată de alte influențe educative ce se exercită asupra copilului. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educația pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate. Implicarea părinților joacă un rol important în cadrul intervenției școlare.

Acțiunile care implică părinții produc o schimbare în ambientul familiei și cresc aspirațiile, atât ale părinților pentru copiii lor, cât și ale copiilor înșiși. Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din

cunoștințele uzuale (despre plante, animale, ocupațiile oamenilor, obiecte casnice). Familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observație, memoria și gândirea copiilor. Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare, asigurându-i copilului cele necesare studiului.

Un parteneriat familie – școală este relația cea mai favorabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute.

Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viață, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învățământ este cel care conferă școlii rolul decisiv în formarea omului. Menirea școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoștințe cât mai mare, ci și de a stimula calitatea de om.

Implicarea părinților în problemele școlii se referă la construirea unor relații pozitive între familie și școală. Colaborarea și cooperarea părinților cu școala sunt eficiente ambilor factori. Forme de colaborare a părinților cu școala:

- prezența la ședințe și lectorate;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor;
- participarea la activități cultural-artistice și sportive;
- organizarea unor expoziții, serbări, excursii;

- organizarea unui colț verde în școală;
- atragerea unor fonduri pentru școală;
- susținerea bibliotecii prin donații de cărți.

O comunicare optimă învățător/ diriginte/ familie are rolul de a acționa în mod pozitiv asupra copilului și de a stopa comportamentele negative. De multe ori apar dificultăți de comunicare și de dezvoltare a relației școală-familie. De aceea trebuie cunoscuți factorii care favorizează, dar și factorii care blochează o comunicare eficientă. Lipsa de comunicare din partea uneia dintre ele afectează evoluția elevului, rezultatele școlare și natura comportamentului.

Factori care favorizează comunicarea:

- transmiterea informațiilor de către învățător/ diriginte într-o formă accesibilă părinților;
- evitarea analizei critice sau blamării părintelui;
- mediul ambiant de discuție să fie plăcut;
- capacitatea învățătorului de a mobiliza părinții să comunice și să le asculte problemele;
- evitarea subiectelor care privesc elevii problemă, se fac discuții individuale cu aceștia;
- rezolvarea problemelor copiilor, implicarea în găsirea unor soluții;
- sprijinirea, încurajarea părinților pentru a schimba atitudinea negativă a elevului.

Părinții trebuie să vadă în școală un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudine nepărtinitoare. Așadar, e o sarcină a școlii să identifice situațiile problemă, din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor.

Se accentuează azi ideea de a sprijini părinții și nu de a-i substitui. Se identifică tot mai clar ideea unor intervenții asupra familiei și deci, în primul rând, asupra părinților pentru a-i ajuta, forma și susține în sarcinile lor educative .

„Niciodată familia nu a fost mai solicitată și rolul său nu a fost niciodată atât de mare ca azi” – Boutin și Daring, 1994.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu Ghe., Alecu G. , Badea D. *"Educația părinților . Strategii și programe"*, E.D.P., București, 1997;

2. Ecaterina Adina Vrasmas *"Consilierea și educația părinților"*, Editura Aramis, 2002;

Nica I., Țopa L. *"Colaborarea școlii cu familia elevilor de clasa I"*, E.D.P. , București, 1974;

3.Stoian M. *"Abecedarul părinților"*, E.D.P., București, 1972.

SĂ ÎNVĂȚĂM ÎMPREUNĂ DESPRE ECOLOGIE ȘI COLECTARE SELECTIVE

Prof. SCARLAT-CÎRJAN FLORIANA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” din Craiova, a participat la foarte multe activități de bună practică, ce au avut drept scop promovarea protecției mediului, conservarea biodiversității, cunoașterea factorilor poluanți, efectele poluării mediului, gestionarea deșeurilor etc.

Prin participarea la concursul “Școala Zero Waste”, am avut foarte multe ocazii să promovăm protecția mediului.

Ce este “Școala Zero Waste”?

Este un concurs național de educație ecologică, destinat tuturor școlilor din învățământul primar și gimnazial din România, proiect realizat cu susținerea *Continental Anvelope Timișoara* - partener tradițional, și magazinele *Lidl* - pentru un viitor mai bun.

La cele cinci ediții anterioare au participat 595 de școlii din aproape toată țara și peste 60.000 de elevi.

Proiectul “Școala Zero Waste” a fost desemnat cel mai bun proiect al anului 2016, în cadrul Galei EnergyGlobe Award ROMANIA și a câștigat locul III (din 178 de țări) în cadrul ENERGY GLOBE WORLD AWARDS 2017, Tehran, Iran.

Cei mai buni și implicați 5 elevi, din primele 5 școli clasate la fiecare secțiune, au participat la “ZeroWaste Summer Camp”, tabără de educație ecologică organizată lângă Timișoara în a doua jumătate a lunii August 2018. Dintre acești elevi au fost desemnați câștigătorii ediției 2018 ai Concursului. Premiile au constat în laptopuri, biciclete, tablete și multe altele, oferite de *Continental Anvelope Timișoara*, partener tradițional al concursului, împreună cu *Lidl* pentru un viitor mai bun.

Copiii de astăzi sunt adulții de mâine. Ei au încercat să-și asume misiunea de a crea un viitor mai bun prin activitățile pe care le-au desfășurat în cadrul proiectului „Școala Zero Waste”, propunându-și să devină adulți responsabili, capabili să genereze schimbări în bine. Merită felicitări din toată inima, toți copiii care au participat la acest proiect.

Marii câștigători ai ediției cu numărul 5 a concursului Școala Zero Waste sunt:

Premiul I și trofeul “Școala Zero Waste” 2017 – Școala Gimnazială „Ion I. Graure” Bălteni, județul Olt

Premiul II - Liceul Tehnologic Turceni, județul Gorj

Premiul III - Școala Gimnazială „Mihai Viteazul”

Mențiuni- Școala Gimnazială „Petre Sergescu” Drobeta Turnu Severin, județul Mehedinți

Liceul Tehnologic Bîlteni, Structura Școala Gimnazială Nr.1., Peșteana-Jiu Bîlteni, județul Gorj

Profesorii coordonatori ai primelor trei școli câștigătoare au primit câte o tabletă din partea organizatorilor, pentru a-i ajuta în procesul educațional. Premiile au fost substanțiale pentru toate școlile câștigătoare.

De la an la an programul se extinde, fiind implicați până în prezent peste 60.000 de elevi, din peste 600 de școli din țară, care învață să fie responsabili cu mediul înconjurător. Proiectul ne-a atras atenția datorită componentei sale ecologice, iar următorul lucru a fost educația pe care o oferă acest proiect, elevilor de la gimnaziu. Este foarte important ca generația tânără să crească apreciind „comportamentul prietenos”, cu mediul înconjurător.

Desfășurarea competiției a fost simplă. Școala care acumulează, în timpul competiției, cele mai multe puncte, este desemnată câștigătoare. Punctele se obțin din organizarea a cât mai multor acțiuni educaționale din lista oferită de organizatori și din colectarea selectivă a mai multor deșeuri reciclabile: hârtie/carton, aluminiu, plastic/pet și altele.

Prin participarea în „Școala Zero Waste” elevii și profesorii direct implicați își pot îmbogăți bagajul de cunoștințe privind protecția mediului și conceptul “zero waste – fără deșeuri”, își pot dezvolta o atitudine responsabilă față de mediu și pot pune bazele unui sistem de educare și pregătire a celorlalți elevi și cadre didactice, pentru a acționa într-un mod sustenabil în școala lor și în comunitatea din care fac parte.

Aflat deja la a VI-a ediție, concursul susține și întărește obiceiul colectării selective începând

cu vârsta la care copiii își formează valori și deprinderi pe care le vor avea tot restul vieții.

Prin implicarea copiilor vom contribui indirect și la informarea și responsabilizarea membrilor familiilor acestora. Toate școlile din Dolj se pot înscrie la "Școala Zero Waste". Alături de educație ecologică, cei mici vor învăța totul și despre colectarea selectivă. Prin activitatea desfășurată, fiecare unitate de învățământ poate câștiga premii frumoase.

Ediția 2018 a competiției a dat ocazia școlilor să câștige mult mai multe premii. Acestea au putut opta pentru a se înscrie într-una din cele două secțiuni ale concursului (clasele I-IV și V-VIII), cu activități adaptate pe segmentul respectiv de vârstă. Școala noastră s-a înscris din nou.

Iată câteva activități ale unei clase, și anume clasa a VII-a B:

-Zero deșeuri - elevii clasei a VII-a B, au creat ecosisteme, relațiile între organismele vii (plantele) și factorii de mediu realizându-se prin schimbul reciproc de materie și energie.

Bolurile de plastic, obținute din sticle tăiate, au prins viață prin munca elevilor clasei a VII-a B, încercând să aducă natura și în clasa lor, prin expoziția pe care au realizat-o împreună, punând mână de la mână.

Copiii și-au dorit o lume mai bună, mai curată, o lume sănătoasă, cu Zero Deșeuri, în care componenta educațională este o soluție evidentă.

Din grijă pentru mediu în care învățăm - elevii clasei a VII-a B, au amenajat pentru colegii lor de la Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Craiova, un pervaz cu flori, menit să înveselească sufletul și să aducă zâmbetul pe chipul oricui îl privește. Acesta se află la etajul I, în fața clasei lor. Activitatea au numit-o Grădina de la geamul școlii.

Scopul acestei activități a fost acela de a convinge și alți colegi, de la alte clase cât de important este ca mediul în care se învață să fie unul curat, plăcut și sănătos. Plantele pe care le-au sădit îi ajută să realizeze toate aceste lucruri minunate.

-A venit primăvara, în cls. a VII-a B! - elevii clasei a VII-a B, în cadrul „Școlii ZERO WASTE”, Concurs Național de educație ecologică și colectare selectivă, destinat tuturor copiilor isteți, au creat adevărate opere de artă din mobilierul pe care-l au în clasă.

În atelierul lor, scaunele au devenit în câteva secunde minunatele jilțuri din povești, care stau drept loc de relaxare și odihnă pentru Crăieșele și Feții-Frumoși mult îndrăgiți de copii. Pictate de mânuțele lor, acestea au prins viață, înveselind clasa și sufletele tuturor. Deși afară a venit iarna, în luna martie, ei au adus primăvara în clasa în care învață.

Exemplele ar putea continua. Noi ne dorim să fim un model demn de urmat și pentru alte școli, de aceea vă invităm, pe această cale, să participați și dumneavoastră la această competiție extraordinară, din care avem de învățat, fie că suntem elevi sau profesori.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN CONTEXTUL PANDEMIC

*Prof. NĂSTASE ALEXANDRINA MARIA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova*

Începând cu anul școlar 2015-2016, Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” din Craiova, județul Dolj, a implementat programele ecologice mondiale Eco- Școala și LeAF (Learning About the Forest), obținând de două ori Steagul Verde acordat de către Centrul Crapato-Danubian de Geoecologie în urma activităților și acțiunilor ecologice realizate de elevii și cadrele didactice implicate în aceste proiecte.

Educația ecologică, în spiritul protecției și conservării mediului, se poate realiza în diverse moduri: activitația la clasă, la toate disciplinele sau prin activități extracurriculare organizate de școală sau de instituții. Însă din cauza pandemiei de COVID-19 care afectează întreaga lume, a trebuit să ne regândim activitățile ecologice pe care voiam să le realizăm cu elevii noștri. Deși online, pe platforma Google Classroom sau pe Google Meet, sincron sau asincron, cadrele didactice implicate în proiectele ecologice menționate mai sus au găsit resursele necesare pentru a continua, și în astfel de situații, dezvoltarea în rândul elevilor a unei conștiințe ecologice - premisă a păstrării frumuseților și bogățiilor naturale pentru generațiile viitoare.

Vă prezentăm câteva activități desfășurate online, începând cu luna martie 2020 până în prezent, care fac parte din strategia noastră privind educația ecologică a tinerei generații:

- dezbateri, discuții pe teme ecologice, precum:

„**Cum să economisim energia electrică, acasă?**”, „**Efectul de seră**”, „**Schimbările climatice**” - desfășurate online, pe platforma Google Meet. Resursele utilizate: scurte filmulețe tematice. Ideile și sfaturile utile propuse de către elevi au fost notate într-un Jamboard;

- activitatea: **Earth Hour**, în data de 28.03.2020, între orele 20:30- 21:30, elevii au ales să sărbătorească Earth Hour, acasă, în familie: au jucat cărți, și-au construit corturi în sufragerie, au citit sau au făcut chiar yoga, la lumina lumânărilor! „Nouă ne pasă de Pământul nostru!”, a fost sloganul lor;
- vizionare film documentar „**România neîmblânzită**”/ „**Our Planet**”, elevii claselor primare au urmărit de acasă filmul documentar „**România neîmblânzită**” (Netflix) și elevii claselor gimnaziale „**Our Planet**” (Netflix), pentru a evidenția importanța biosferei pentru societatea omenească;
- activitatea: **Earth Day**, pe 22.04.2020, cu mic cu mare am sărbătorit a 50-a aniversare a Zilei Pământului. Elevii claselor V-VIII ai școlii noastre au celebrat Earth Day prin desene și postere tematice, realizate acasă. Și pentru că am dorit să îi premiem pentru gândul lor bun, am transformat această activitate într-un concurs pe pagina de facebook a școlii.
- activitatea: „**Bucătarim împreună**”, acasă. Cu ajutorul părinților au preparat clătite, briose, paste, burger, înghețată etc. Părinții au apreciat ajutorul în bucătărie și cei mici au conștientizat importanța hranei sănătoase și au apreciat mâncarea bună;
- **ore în aer liber**: în luna septembrie și octombrie, în zilele însorite, elevii, au schimbat sala de clasă cu ore în aer liber, în curtea școlii. Întreaga curte a școlii a găzduit astfel ore interactive de limba română, geografie, matematică, educație plastică. S-a încurajat astfel învățarea în alte spații decât sala de clasă, educația civică a elevilor, experimentarea stării de a studia în aer liber. Elevii au fost foarte încântați de aceasta oportunitate, mult mai activi și creativi la ore;
- realizarea de machete online **Smart City** în aplicația Sim City Buildit, de către elevii claselor a VI-a. Aceste orașe au fost create pe baza tehnologiilor de tip „smart” dedicate îmbunătățirii serviciilor publice, creșterii nivelului de confort al cetățenilor, eficientizării consumurilor de resurse, reducerii poluării.

Astfel, educația ecologică se poate insufla elevilor indiferent dacă te afli acasă sau la școală (online sau face to face), important este să atingem scopul final al educației pentru mediu: dezvoltarea durabilă a comunității și îmbunătățirea calității vieții.

Bibliografia/webografie:

www.ccdg.ro www.educatieecologica.ro

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ - PROCES DE ÎMBUNĂTĂȚIRE A ACTIVITĂȚII DIDACTICE

*Prof. înv. primar DUMITRESCU ILEANA DALIA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova*

„Educația numai atunci este eficace, când tratează pe fiecare conform cu natura sa și când dă fiecăruia hrana mintală de care are nevoie” (P.Ștefănescu)

„Principiul fundamental al școlii incluzive este acela că toți copiii trebuie să învețe împreună, oriunde este posibil acest lucru, iar diferențele care pot exista între ei sau dificultățile în care se pot afla să nu mai aibă nici o importanță. În cadrul școlilor incluzive, variatele necesități ale elevilor trebuie recunoscute și trebuie căutată o soluție pentru fiecare dintre ele, ținând cont de stilurile și de ritmurile diferite de învățare.

De asemenea, cu ajutorul unui curriculum adecvat, al unei bune organizări, al unor tehnici de predare, al folosirii resurselor și al unor parteneriate cu comunitățile lor se va crea un sistem de învățământ de calitate. Trebuie să existe o susținere continuă și servicii necesare satisfacerii nevoilor speciale prezente în fiecare școală.” (Declarația de la Salamanca și Cadrul de acțiune privind Nevoile educaționale speciale UNESCO, 1994).

Investigând universul ființei umane ne confruntăm cu o mare diversitate, care constă în aceea că, suntem puși în situația de a căuta mereu noi soluții la problemele ridicate de copiii clasei. Aceștia au nevoie de o abordare personalizată referitoare la încercările pe care le inițiem în educația lor. Orice copil se confruntă, în anumite cazuri, cu o situație specială care necesită din partea adultului o intervenție specializată .

Principiul fundamental al educației incluzive constă într-un învățământ pentru toți, împreună cu toți și constituie un deziderat și o realitate care are din ce în ce mai mulți adepți și se concretizează în experiență.

Educația incluzivă urmărește o modalitate instituționalizată de școlarizare a copiilor cu dizabilități, dar și a altor copii cu cerințe educative speciale în școli și clase obișnuite.

“Educația incluzivă presupune un proces permanent de îmbunătățire a instituției școlare , având ca scop exploatarea resurselor existente, mai ales a resurselor umane, pentru a susține participarea la procesul de învățământ a tuturor elevilor din cadrul unei comunități”. (MEN&UNICEF1999).

Pentru a avea cu adevărat o școală incluzivă care să funcționeze, este necesară pregătirea acesteia, sunt necesare condiții materiale, care să permită un învățământ cât mai diversificat și adaptat diferitelor

cerințe speciale: profesori intineranți, mobilier, posibilități de modelare a programului zilnic, tehnici speciale de predare, adaptare curriculară individualizată, etc.

Un alt element important este participarea tuturor copiilor la programul educativ. Copiii sunt diferiți, capacitățile lor sunt diferite, dar fiecare poate avea un loc, un rol și o valoare. Acest lucru trebuie făcut de la vârstele mici, în prima experiență a vieții „de grup” la care participă copiii, prin modificarea modalităților de lucru și prin schimbarea normelor, a regulilor, printr-o nouă strategie, prin lipsă de prejudecăți sau stereotipuri, pentru a facilita participarea deplină la activități a tuturor copiilor.

Noțiunea de CES desemnează necesitățile educaționale complementare obiectivelor generale ale educației școlare, necesități care solicită o școlarizare adaptată particularităților individuale și/sau caracteristice unei deficiențe (ori tulburări de învățare), precum și o intervenție specifică, prin reabilitare/recuperare corespunzătoare.

CES exprimă o necesitate evidentă de a se acorda anumitor copii o atenție și o asistență educațională suplimentară (un anumit fel de discriminare pozitivă), fără de care nu se poate vorbi efectiv de egalizarea șanselor, de acces și participare școlară și socială. Educația cerințelor speciale se referă la adaptarea, completarea și flexibilizarea educației pentru anumiți copii, în vederea egalizării șanselor de participare și integrare.

Sensul inițial al dificultăților/tulburărilor de învățare se referă la tulburări cu dominantă psihomotorie, psihoafectivă (fără deviații semnificative ale comportamentului), la ritm lent de învățare, la tulburările instrumentale (deficiențe minore de ordin perceptiv ori cognitiv). Un sens mai larg încearcă relativizarea și - într-un fel - estomparea utilizării unor termeni ce pot traumatiza și

stigmatiza, (deficiența, incapacitatea, handicapul etc.) încercând relevarea consecințelor acestora asupra învățării, deci convertirea lor în limbaj psihopedagogic. Educația (școala) incluzivă exprimă extinderea scopului și a organizării școlii obișnuite (transformarea acesteia) pentru a putea răspunde unei diversități mai mari de copii, în speță copiilor marginalizați, defavorizați și / sau excluși de la educație.

Adeziunea la educația/școala incluzivă pune în evidență necesitatea dezvoltării școlii, pregătirea și schimbarea de ansamblu a acesteia pentru a primi și a satisface corespunzător participarea copiilor cu dizabilități, dar și a altor grupuri marginalizate, în medii școlare obișnuite, ca elemente componente ale diversității umane, cu diferențele ei specifice.

Incluzivitatea educației are ca obiectiv principal adaptarea școlii la cerințele speciale de învățare ale copiilor și la diversitatea copiilor dintr-o comunitate, ceea ce presupune reforma și dezvoltarea de ansamblu a școlii.

Orice educator care-și centrează activitatea pe copil nu uită că:

fiecare copil este important pentru societate

fiecare copil are nevoi sociale

fiecare copil are particularități specifice

fiecare copil este unic

diferențe între ei, copiii sunt egali în drepturi și învățând împreună, copiii învață să trăiască împreună

Acest nou tip de educație, flexibilă, adaptată necesităților persoanelor cu C.E.S. presupune o detașare de normativitatea educației tradiționale, nu pune accent pe combinarea inspirată a metodelor și mijloacelor clasice, ci pe „aplicarea inspirată, originală, creativă, în orice caz, într-o nouă manieră, a unor metode și mijloace vechi, preexistente, acceptându-se chiar modificarea acestora “.

În esența lor, strategiile educației integrate sunt

„ strategii de micro- grup, activ- participative

,cooperative,colaborative, parteneriale, implicante, organizative și socializante“. Acestea, datorită atributelor lor, sunt adaptabile, putând fi cu ușurință multiplicare sau diversificate pentru a acoperi situațiile noi. Aceste atribute caracterizează și învățarea, care trebuie să se realizeze în grupuri mici, să fie cooperativă, partenerială, activ-participativă, să se desfășoare într-un mediu relaxant, plăcut .

Educația incluzivă este cea mai bună soluție pentru un sistem educativ care să răspundă nevoilor tuturor elevilor. Ea nu trebuie tratată ca subiect aparte ci ca o nouă abordare a dezvoltării sistemului școlar.

Astfel cadrele didactice vor adopta noi metode de a preda o lecție atât pentru cei cu nevoi speciale, cât și pentru ceilalți. Toți elevii clasei vor avea de câștigat ; ei pot acum învăța din lecție cum să se ajute între ei. Faptul că ei socializează în școală le permite să deprindă unul de la altul abilități de comunicare și de interacțiune.

Bibliografie :

Cucoș, Constantin, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2006

UNICEF, Cerințe speciale în clasă: Pachet de resurse pentru instruirea profesorilor,

Reprezentanța specială UNICEF pentru România, București, 1995

Ungureanu, Dorel, Educația integrată și școala inclusivă, Editura de Vest, Timișoara, 2000

Vrășmaș, Traian, Învățământul integrat și /sau incluziv, Editura Aramis, București, 2000

INCLUZIUNE SOCIALĂ EFICIENȚĂ MANAGERIALĂ ȘI BAZELE EDUCAȚIEI INCLUZIVE

Prof. **BANU AURELIA**

Școala Gimnazială Specială „Sf.Mina” Craiova

Incluziunea școlară se definește prin acceptarea de către instituțiile de învățământ a tuturor copiilor, indiferent de apartenența etnică sau socială, religie, naționalitate sau infirmitate și este strâns legată de recunoașterea și acceptarea diversității – condiție normală a conviețuirii umane.

Învățământul incluziv presupune ca tinerii și copiii cu dizabilități și ceilalți fără probleme să învețe împreună în instituțiile de învățământ, având sprijinul cores-punzător. Un început timpuriu în grupuri de joacă sau medii școlare obișnuite este cea mai bună pregătire pentru o viață integrată.

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor. Școlarii diferiți au drepturi egale cu ceilalți, iar o educație separată ar duce la marginalizare și discriminare, împiedicând formarea, împlinirea de sine și afirmarea personalității.

Beneficiile incluziunii sunt reciproce, dar majoritatea dintre noi n-am simțit încă acest lucru. Separarea nelimitează înțelegerea reciprocă. Familiaritatea și toleranța reduc frica și respingerea, favorizând relații de comunicare și colaborare în beneficiul tuturor.

Câți suntem pregătiți (părinți, cadrele didactice, copii) pentru diversitatea existentă în fiecare grupă și cât de bine sunem pregătiți să o acceptăm? Educația incluzivă vine să sprijine acest aspect, deoarece ea se centrează mai ales pe învățarea strategiilor necesare rezolvării problemelor din viața cotidiană, într-o manieră cooperantă și solidară, unde procesul de învățare este realizat în spiritul respectului și acceptării celor din jur.

De-a lungul istoriei, școala și gândirea pedagogică au abordat în diferite feluri problematica educației unor copii care învață mai greu. Societatea și școala manifestă, față de această categorie de elevi, o gamă variată de atitudini, de la acceptare și includere în medii școlare obișnuite. În consecință, scopul a fost determinarea cauzelor reale ale dificultăților copilului pentru a se putea decide asupra măsurilor necesare pentru îmbunătățirea situației. Acest mod de abordare a bazat pe ceea ce se numește punctul de vedere asupra dificultăților educaționale ale unui anumit elev, sociale și educaționale la care au acces toți copiii.

În ultimul timp, au fost recunoscute din ce în ce mai mult limitele acestui mod de abordare. Astfel, în primul rând, am înțeles că admitând faptul că dificultățile de învățare sunt inerente copiilor și am ajuns să etichetăm unii copii ca fiind diferiți sau speciale. Ca urmare a acestui mod de abordare, s-a ajuns ca din partea acestor copii să se aștepte rezultate mai slabe, în consecință, li s-au dat sarcini mai puțin solicitante, subliniindu-se ideea că nu puteau face față. În mod frecvent sarcinile ce li se repartizau necesitau ca ei să lucreze singuri sau în clasă sau într-o zonă separată a școlii.

În ultimii ani au fost înregistrate tendințe de a descoperi modalități de reacție noi față de copiii care întâmpină dificultăți în clasele obișnuite. Aceste tendințe pornesc de la premisa că dificultățile apar datorită interacțiunii unei întregi game de factori, dintre care unii sunt inerente copiilor, alții privesc deciziile luate de profesori. Recunoașterea acestui fapt duce la un punct de vedere optimist. Noul mod de gândire ia în considerație pericolele asociate cu ideea etichetării. În loc de a grupa copiii considerați “speciali” sau “care pot fi recuperați”, se admite că toți copiii sunt speciali.

Școala trebuie să aibă contacte cu toate instituțiile sociale interesate direct sau tangențial de domeniul educației copilului de vârstă școlară și să stabilească relații de cooperare și colaborare. Ea contribuie la transmiterea moștenirii culturale și facilitează învățarea individuală și colectivă. Totodată școala face posibilă participarea grupurilor și colectivităților la viața publică, elaborarea și luarea deciziilor.

Schimbul de informații favorizează interacțiunea socială și permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluționarea problemelor care îi privesc. Actul educativ în școala incluzivă are șanse de reușită dacă cei trei factori implicați, adică elevul cu deficiențe, familia și echipa de specialiști, cooperează, sunt parteneri care conlucrează în aceeași direcție: dezvoltarea copilului cu cerințe educative speciale.

Integrarea individuală a copilului cu nevoi speciale în clasa obișnuită presupune următoarele

implicații:

- se oferă sprijin educațional după nevoile copiilor, aceștia nu sunt excluși;
- se asigură dezvoltarea personală a fiecăruia;
- adaptarea programelor și a resurselor organizatorice și procedurale la nevoile sale;
- învăță în clase omogene;
- crește motivația pentru învățare, fiindcă este stimulat de mediul competițional și de performanțele școlare ale colegilor valizi;
- scade nivelul de izolare al copilului cu deficiență și crește nivelul de contact cu copiii obișnuiți, sporind nivelul de socializare;
- copiii valizi, ca urmare a contactului cu copiii/elevii cu nevoi speciale, îi vor înțelege, îi vor accepta și își vor forma chiar atitudini de protejare a acestora în grupurile obișnuite.

În activitatea la clasă, cu elevi cu deficiențe, acceptăm diversitatea ca valoare. Pentru a valoriza cu adevărat potențialul fiecărui copil cu cerințe educative speciale, trebuie să reformulăm toate componentele educației:

- obiective/scopuri;
- curriculum;
- resurse procedurale, materiale, organizatorice;
- evaluare;
- relațiile între partenerii educației;
- resursele umane.

Implicarea cadrelor didactice este condiția majoră în realizarea integrării copiilor cu cerințe educative speciale în viața școlară și socială. În acest demers la clasă, pentru a favoriza integrarea cât mai rapidă a copiilor cu nevoi speciale, am valorificat sensibilitatea deosebită a acestora și disponibilitatea de a oferi și de a primi afecțiunea celor din jur. Ne apropiem de copilul cu cerințe educative speciale cu încredere și disponibilitate de a face tot posibilul să-l ajutăm. În aceste condiții va accepta observația critică, chiar și dojana, reacționând spre corectare, nu izolându-se.

Alt aspect care trebuie avut în vedere este acela de a-l trata în mod egal cu ceilalți copii, atât cât este posibil. Indiferent de activitate nu vom spune unui copil cu c.e.s. "Tu nu poți participa la.." (vizită, excursie, serbare, etc.). Dimpotrivă, îl vom încuraja să acționeze, fiindcă nevoile lui speciale oricum îi vor limita activitatea. Aici vom interveni noi cu sprijin.

Prezența în colectivul clasei a unor astfel de copii solicită efort crescut din partea dascălului sub toate aspectele: pregătirea pentru lecții, pentru activități extrașcolare; atitudinea față de toți elevii clasei. Învățătoarea trebuie să ofere copilului/elevului cu c.e.s. tratarea individuală de care are nevoie în toate etapele lecției, pentru ca acesta să recupereze neajunsurile, să valorifice în mod compensatoriu potențialul sănătos, dar să nu neglijeze pe ceilalți elevi ai clasei. Intervenția educațională trebuie însoțită de atitudinea pozitivă a cadrelor didactice și a familiei față de copiii cu cerințe educative speciale.

Educația incluzivă va permite copilului cu CES să trăiască în familie, să învețe într-o clasă cu copii valizi, să dobândească abilități indispensabile unei vieți normale, cu posibilitățile pe care le are și cu potențialul pe care-l dezvoltă într-o ambianță echilibrată.

Bibliografie:

1. Vrașmaș, T., (2004), "Școala și educația pentru toți", Ed. Miniped, București.
2. Ungureanu, D., "Educația integrată și școala incluzivă", Editura de Vest, Timișoara
- 2004 Bistriceanu Corina, "Sociologia familiei", Editura Fundației România de Mâine, București -
3. Șerdean, Ioan, "Pedagogie" Editura Fundației România de Mâine, București -2004
4. Maciuc Irina, "Formarea continuă a cadrelor didactice", Editura Omniscope, Craiova -1998

MOTIVAȚIE PENTRU EDUCAȚIE ÎN PERIOADA PANDEMIEI

Prof. **DAN IOANA-MARIA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Motivația este un proces psihic complex care impulsionează, declanșează acțiunea, iar aceasta, prin intermediul conexiunii inverse, influențează însăși baza motivațională și dinamica ei. Motivația este supranumită „motorul personalității”, un proces psihic cu rol esențial în activitatea de învățare a elevului și în formarea personalității acestuia. Motivația învățării se subsumează sensului general al conceptului de motivație și se referă la totalitatea factorilor care îl mobilizează pe elev la o activitate menită să conducă la asimilarea unor cunoștințe, la formarea unor priceperi și deprinderi.*

Așadar, una dintre componentele esențiale ale organizării eficiente a procesului instructiv-educativ o reprezintă asigurarea unei motivații continue pentru învățare. În acest sens, profesorul trebuie să prezinte elevilor săi cât mai clar obiectivele, scopul învățării, să îi familiarizeze cu domeniile de aplicare a cunoștințelor, să utilizeze continuu aprecierea pozitivă și încurajarea, să evidențieze progreselor făcute, să întrețină curiozitatea pentru ceea ce trebuie să învețe, să precizeze în mod clar sarcinile învățării individuale în raport cu ritmul de muncă al fiecăruia și să facă uz de metode activ-participative.*

În contextul unei societăți pragmatice, în care se vânează câștigul imediat, activitățile sunt esențialmente lucrative iar în Codul Muncii se pregătesc să fie introduse meserii ca „vlogger”, „gamer”, „influencer” sau „creator de conținut”, sarcina profesorului de a asigura motivația pentru învățare era cel puțin complicată încă înainte de epoca Covid 19. Pandemia a închis școlile și grădinițele în douăzeci de țări europene și din Asia Centrală. Astfel, 49,8 milioane de copii, preșcolari și liceeni, au aflat, treptat, de la stiri că nu vor mai merge, prea curând, la școală. **

Practic, locul acela vital în care se pregăteau pentru viață a devenit deodată „riscant”, „periculos”, „indezirabil”. Haosul, confuzia generală guvernau acum, mai mult ca oricând, lumea adulților. Cu toții am învățat să ne iubim bunicii de la distanță, plimbările s-au redus la ieșiri scurte, în intervale orare fixe și, obligatoriu, însoțite de documente justificative. Zâmbetul s-a metamorfozat într-o linie roșie pe o mască.

Tumulul evenimentelor a determinat abandonarea unor principii educaționale dintre care, cel mai important, poate, a fost timpul petrecut în fața ecranului. Din punct de vedere psihologic, inconsecvența în aplicarea unor reguli reduce semnificativ succesul în formarea și dezvoltarea unei deprinderi corecte. Dar, viața a schimbat canoanele în mod inopinat, capătând o dimensiune preponderent virtuală: plăți online, comenzi online, medicina online, sedințe online, serbări și aniversări online.

Câtă confuzie trebuie să fi creat în mintea unui copil obligativitatea folosirii diferitelor device-uri pentru a se conecta la școala online, când până nu demult timpul său de ecran fusese, sau ar fi trebuit să fi fost limitat. Câtă suferință în sufletul unui copil fără niciun fel de posibilitate de a se conecta online! Câtă frustrare acumulată de părinții care își vedeau copiii schimbând telefonul cu laptopul în încercarea disperată de a restabili conexiunea la internet! Ce dureroasă neputință în inima unor părinți care erau martorii izolării de școală, de lume a propriilor copii din lipsa unui telefon sau a unei tablete sau a curentului electric! Ce salt spectaculos în necunoscut a trebuit să facă profesorii pentru a putea susține ore pe diferitele platforme! Educația a fost afectată sistemic, iar inechitățile sociale s-au adâncit.

Motivația pentru învățare a elevilor trebuie stimulată, orientată, întreținută, iar cadrul didactic are, alături de părinți, un rol primordial în această întreprindere. Astfel, este esențial ca educatorii (în sens generic) să fie convinși că este nevoie de intervenția lor pedagogică și că deficitul de motivație poate să fie influențat pozitiv în spațiul școlar * ; și cum spațiul școlar a căpătat, o bună perioadă de timp, dimensiuni exclusiv virtuale, uneori inaccesibile pentru elevi sau chiar profesori, crearea și menținerea motivației pentru învățare au devenit realmente complicate.

Dar cum să motivezi pe alții când tu însuși/însăși esti complet demotivat(ă)? Când schimbările acestea dramatice sunt absolut șocante pentru tine ca om, ca adult? Când simți că lumea, viața așa cum o știai funcționează acum după reguli noi, care se modifică într-un ritm neobișnuit de alert? Când în timpul orelor 27 de telefoane vibrează simultan pentru că intram în cod roșu din cauza pragului de infectare? Ce să spui unor copii de clasa a V- a care te întrebă constant la orele online:

„Doamna, noi când mai mergem la școală?” Psiholingvistica, știința care studiază, printre altele, motivația psihologică a folosirii cuvintelor, ar interpreta acest „mai” ca „vreodată”, poate „niciodată”.

Și atunci înțelegi că nu ai voie ca adult să lași să se întâmple asta! Ești obligat ca părinte, ca profesor, ca om matur să te obiectivezi, să închizi sertarul cu frici, cu frustrări, cu lipsa de speranță și desenezi un curcubeu în inima copiilor, a părinților și bunicilor, ai tăi de acasă și ai tăi de la școală. Motivația pentru învățare e motivația pentru viață, pentru speranță și am găsit-o unii în ceilalți, în emoticoanele de la finalul mesajelor, în muzica postată pe grupuri!

Webografie:

*<https://www.scoalamateibasarab.ro/online/portofoliu/316-motivatiea-invatariei-factor-de-reusita-scolara-si-scociala>

**<https://www.unicef.org/romania/media/2836/file/Crearea%20unor%20sisteme%20de%20educa%C5%A3ie%20reziliente%20%C3%AEn%20contextul%20pandemiei%20de%20COVID-19.pdf>

MODELAREA CARACTERULUI MORAL AL TINERILOR PRIN ORA DE RELIGIE

Prof. **GHINDĂ MIHAELA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Consider că educația religioasă creștin-ortodoxă a tinerilor, indiferent de nivelul de studiu, este o necesitate fundamentală. Din acest motiv, apreciez că asupra noastră, a profesorilor de religie, apasă o răspundere grea.

Deși consider că educația religioasă creștin-ortodoxă este foarte necesară, se impune o remarcă și anume că ea nu trebuie confundată cu moralizarea însăși. Ea nici nu poate fi concepută sub semnul unei continue și oarecum silite intenții de moralizare, ea trebuie să fie mai degrabă modelatoare de caractere, spre acest țel ar trebui să tindem în mod indirect.

Nimic nu îi face pe elevi mai îndărătnici, mai refractari, decât tocmai atitudinea de „moralizatori” a profesorilor, intenția prea stăruitoare de a-i face buni creștini- ortodocși cu orice preț. Nimic nu- i îndepărtează mai mult pe elevi de la scopul educației religioase, decât o atitudine oarecum dictatorială, de a-i face „religioși” cu orice preț.

Aceasta trebuie să ne determine să ne comportăm în cadrul orelor de religie astfel încât să nu își facă loc silă, ba din contră, tânărul trebuie să ajungă în mod individual la înțelegerea și mai ales la simțirea că a crede în religia creștin-ortodoxă, a fi bun și milos, a se ruga din tot sufletul, nu înseamnă „o dictare” a cuiva mai mare, ci că toate acestea sunt un mijloc de a-și găsi fericirea sufletească.

Un mijloc deosebit în cadrul modelării caracterului elevilor este aplicarea învățământului biblic, pe cât posibil în viața practică. Astfel, învățământul religios creștin-ortodox nu trebuie să rămână suspendat în teorie sacră, în creștinism pur teoretic, deoarece nu acesta este scopul lui.

Ne stau atâtea ocazii la dispoziție ca să-l canalizăm în fapte, cum ar fi, de exemplu, după o lecție în care s-a vorbit despre milostenie creștină, putem să imaginăm calea prin care ar putea fi ajutat un elev sărac, sau că prin lecția despre „Oameni împreună călătorind prin viață (pacea, înțelegerea, respectul reciproc între persoane (...))”, poate fi încercată aplanarea micilor neînțelegeri dintre colegii de clasă sau școală, printr-o discuție panel pe această temă.

Nu poate fi vorba în învățământul religios creștin- ortodox numai de o asimilare intelectuală de cunoștințe, ca niște idei filosofice abstracte, ci de însușirea lor vie în reflecția și experiența proprie, precum și în comportamentul de zi cu zi.

De asemenea, am constatat că un caracter puternic formativ îl au activitățile extracurriculare, deoarece ele asigură toate elementele necesare pentru ca elevii să acționeze în condiții cât mai degajate, într-un cadru social mai deschis decât mediul școlar, în care-și pot lărgi orizontul de cunoștințe și verifica fiecare dintre capacități. Ele vizează și dezvoltă formarea tuturor laturilor personalității, deplina valorificare a disponibilităților intelectuale, afective și voliționale ale elevilor, cultivarea calităților lor temperamentale.

O bună înțelegere a valorilor creștin-ortodoxe permite luarea unor decizii în concordanță cu lucrurile în care cred creștinii ortodocși; în același timp, îi ajută pe creștinii ortodocși să reziste presiunilor exercitate de valorile și comportamentul celorlalți.

BIBLIOGRAFIE

Cristea, Sorin, „Dicționar de termeni pedagogici”,
E.D.P., București, 1998

Cucoș, Constantin, „Educația religioasă. Conținuți și forme de realizare”, E.D.P., București,
1996

Danciu, Ana, „Metodica predării religiei în învățământul preuniversitar”, Edit. „Gheorghe
Alexandru”, Craiova, 2005

IMPLICAREA COPIILOR ÎN OCROTIREA SI CONSERVAREA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

Înv. **POPESCU CRISTIAN**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Educația ecologică este procesul de recunoaștere a valorilor și de înțelegere a conceptelor, în aspectul formării și dezvoltării deprinderilor și atitudinilor necesare pentru înțelegerea corectă și aprecierea interdependenței dintre om, cultură și factorii mediului natural. Mediul înconjurător este o creație a omului în mare parte și el poate influența la rândul său evoluția societății umane.

Natura, prin caracterul său viu și dinamic, trezește interesul copiilor. Copilăria este considerată etapa transformărilor. Copilul are nevoie de o lungă perioadă pentru a înțelege și asimila reguli privitoare la modul de comportare, la obligațiile sale față de mediu.

Îngrijirea mediului implică din partea omului desfășurarea unor acțiuni practice care să contribuie la evoluția plantelor și animalelor. Protejarea mediului presupune apărarea lui de acțiunile dăunătoare care pun în pericol viața plantelor, animalelor și a omului. Omul a învățat treptat tainele naturii, a înțeles procese și fenomene naturale, a observat modificări ale acestora. Când vin în școală, copiii știu, din propria lor experiență și din grădiniță, că există o mulțime de lucruri care, îl înconjoară. Ei le pot vedea întâmplător, dar pentru a învăța să le observe, să le cunoască rostul lor, trebuie să fie ajutați.

Manifestarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător apare la copilul preșcolar și școlar ca urmare a desfășurării unor activități variate din punct de vedere a temei, conținutului și a strategiilor utilizate, care pun copilul în situația de a exersa numeroase acțiuni de îngrijire și ocrotire a mediului. Prin participarea la aceste activități înțelege rolul pe care îl are în mediu, ce acțiuni este capabil să efectueze și care sunt urmările unor acțiuni necorespunzătoare față de mediul înconjurător.

Experiențele îi conduc pe copii spre explorări, spre acumularea de cunoștințe și dezvoltarea de abilități care vor sta la baza educației lor, deoarece, când descoperim ceva, ce îi interesează pe copii, dezvoltăm căi de a identifica ideile și modalități de a le utiliza corect.

În formarea unei atitudini active față de realitate și de protecția mediului înconjurător, un rol deosebit îl au mijloacele de informare în natură, excursiile și vizitele. Excursiile și vizitele dau șansa copiilor ca unele obiective sau fenomene ale realității ce urmează a fi studiate de către aceștia să poată fi percepute în starea lor naturală, în interdependențele lor firești, în mediul lor natural sau special, acestea oferind posibilitatea realizării unor sarcini didactice în condiții optime. Plimbarea sau drumeția reprezintă forma de deplasare de scurtă durată pe distanțe mici, pe jos, care se desfășoară în orizontul local.

Învățătorul dirijează observațiile copiilor asupra comportamentelor mediului înconjurător, făcându-l să urmărească cu interes poziția, evoluția și diversitatea acestora, legăturile cauzale dintre ele.

Astfel, la fața locului, copilul îndrumat de către cadrul didactic va trece treptat de la intuiția empirică a lumii înconjurătoare pe care o vede de la naștere, la cea științifică pe care o observă, că are o anumită dezvoltare și ordine în natură și societate.

Excursia are o mare importanță și valoare instructiv-educativă, contribuie la dezvoltarea simțului de observație al copiilor și dezvoltă capacitatea de înțelegere a realității înconjurătoare. Prin lecțiile-excursie se asigură stimularea dorinței de curiozitate de a descoperi noi fenomene și elemente pe mai multe itinerarii stârnindu-se dorința de călătorie în scopul cunoașterii.

Grija față de mediu trebuie să fie o componentă esențială a dezvoltării morale, sociale, spirituale și culturale a tinerei generații. În grădinița de copii, cunoașterea mediului înconjurător este

consideartă o componentă a educației multilaterale a copilor de vârstă preșcolară și implicit o sarcină de bază a procesului instructiv educativ prin contribuția pe care o aduce la dezvoltarea intelectuală a copilului și formarea de comportamente ecologice.

Cunoașterea naturii, a mediului înconjurător cu toate fenomenele sale biologice și nebiologice este necesară pentru formarea unor noțiuni, idei, convingeri, raționamente, a unui comportament adecvat și a conștiinței ecologice. Rolul major revine dascălilor care, încă din clasa pregătitoare, îi vor ajuta pe elevi să conștientizeze că toți oamenii au datoria protejării mediului în care trăiesc. Natura își are legile ei care trebuie respectate cu sfințenie.

Bibliografie:

- *** - 2000 „Revista Educația Ecologică”, Nr. 5, Ed. Radical
- Axinte, Tonia, 2004. „Educația ecologică a elevilor”, București, Ed. Miniped Ionescu, Miron,
- 1995, „Didactica modernă”, Ed. Dacia, Cluj-Napoca;
- Nicola, Ioan, 1996, „Tratat de pedagogie școlară”, E.D.P., București

ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE – CONSTRUCȚII DISTINCTE ALE CURRICULUM-ULUI

Prof. **COTFASĂ DANA MARIA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

*„Să nu-i educăm pe copiii noștri pentru lumea de azi.
Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari și nimic nu ne permite
să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”*
(Maria Montessori – „Descoperirea copilului”)

Argument

Problematika educației dobândește în societatea contemporană noi conotații, date mai ales de schimbările fără precedent din toate domeniile vieții sociale. Accentul trece de pe informativ pe formativ. Educația depășește limitele exigențelor și valorilor naționale și tinde spre universalitate, spre patrimoniul valoric comun al umanității. Un curriculum unitar nu mai poate răspunde singur diversității umane, iar dezideratul educației permanente tinde să devină o realitate de necontestat. Astfel, fără a nega importanța educației de tip curricular, devine tot mai evident faptul că educația extracurriculară, adică cea realizată dincolo de procesul de învățământ, își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității tinerilor.

Locul și rolul activităților extracurriculare în educația copiilor

Modelarea, formarea și educația omului cere timp și dăruire. Timpul istoric pe care îl trăim cere oameni în a căror formație caracterul și inteligența se completează pentru propria evoluție a individului.

În școala contemporană eficiența educației depinde de gradul în care se pregătește copilul pentru participarea la dezvoltarea de sine și de măsura în care reușește să pună bazele formării personalității copiilor.

În acest cadru, învățământul are misiunea de a-i forma pe copii sub aspect psihointelectual, fizic și socioafectiv, pentru o cât mai ușoară integrare socială. Complexitatea finalităților educaționale impune îmbinarea activităților curriculare cu cele extracurriculare.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual.

Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară. În acest cadru, numeroși alți factori acționează, pozitiv sau nu, asupra dezvoltării elevilor.

După o binecunoscută clasificare UNESCO, educația extracurriculară, adică educația de dincolo de procesul de învățământ, apare sub două aspecte principale:

♣ **educația informală** – reprezintă influența incidentală a mediului social transmisă prin situațiile vieții de zi cu zi

♣ **educația non-formală**, care se realizează fie în sistemul de învățământ, fie în cadrul unor organizații cu caracter educativ.

Activitățile extracurriculare organizate împreună cu elevii mei au conținut cultural, artistic, spiritual, științific, tehnico-aplicativ, sportiv sau simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Excursiile pe care le organizez bianual contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură.

Prin excursii, copiii cunosc locul natal în care au trăit, muncit și luptat înaintașii lor învățând astfel să-și iubească țara, cu trecutul și prezentul ei. Prin excursii copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă scriitori și artiști. Excursia este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Excursia reprezintă finalitatea unei activități îndelungate de pregătire a copiilor, îi ajută să înțeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu zi ci și ca un act de ridicare a nivelului cultural. Iată câteva din excursiile și vizitele organizate: excursie la Deva, unde am vizitat cetatea, Muzeul aurului de la Brad și gorunul de la Tebea; Grădina botanică din Cluj-Napoca, etc.

Activitatea în mijlocul copiilor mi-a întărit convingerea că **serbările** copiilor au un caracter stimulator atât pentru micii artiști, cât și pentru părinții lor. Serbările reprezintă un necesar izvor de satisfacție, bucurii, crează buna dispoziție. Amintesc unele din serbările organizate cu diferite prilejuri cum sunt: „Vine, vine Moș Crăciun”, „Eminescu, Luceafărul poeziei românești”, „Hai să dăm mână cu mână”, „E ziua ta, măicuță”, „1 Iunie”, serbarea de sfârșit de an, etc. Serbările pot lua forme variate, de la solemnă evocare istorică, la un vesel carnaval. La pregătirea și realizarea serbărilor, copiii participă cu însuflețire și dăruire, din dorința de a oferi spectatorilor momente de ținută estetică, distracție, satisfacție, făcându-le viața mai frumoasă, mai plină de sens.

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Spectacolele constituie o altă formă de activitate extracurriculară în școală, prin care copilul face cunoștință cu lumea minunată a artei. Deși această formă de activitate îl pune pe copil în majoritatea cazurilor în rolul de spectator, valoarea ei deosebită rezidă în faptul că ea constituie o sursă inepuizabilă de impresii puternice, precum și în faptul că apelează, permanent, la afectivitatea copilului. La Teatrul de copii am asistat la spectacolul cu caracter distractiv dedicat lui Caragiale, unde copiii au fost fascinați de Dl. Goe, de Bubico și D-ale carnavalului, piesele stârnind râsul copiilor prin diverse contraste de situații sau ironii.

Parteneriatele ajută elevii să aibă succes la școală și, mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze. Parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi. Ele nu mai sunt de mult considerate doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă de natura relațiilor publice. În cadrul acestor parteneriate se pot parcurge următoarele conținuturi: transmiterea unor informații despre ecologie, dobândirea unor cunoștințe despre relația om-mediu, educarea unor comportamente și conduite civilizate, îmbogățirea vocabularului activ cu cuvinte din diferite domenii, cultivarea unor atitudini de investigare, cercetare etc. Posibili parteneri educaționali sunt: familia, comunitatea locală, mass-media, biserica, organizații nonguvernamentale etc.

Prin organizarea unor **concursuri** între grupele aceleiași clase sau între clase diferite (pe diferite faze, pe diferite teme) promovăm valori culturale și etice fundamentale, precum și fair play-ul competițional, sensibilitatea și personalitatea lor suferind modificări pozitive, putând ușor depista tinere talente artistice în vederea cultivării și promovării lor. **Concursurile sportive** vin ca și o completare a activităților sportive, cei mici participând cu multă plăcere la concursurile sportive organizate, cum ar fi: atletism, concurs de săniuțe, de biciclete, de aruncat la țintă, etc.

Activitățile din **cercurile** de creație favorizează completarea instruirii școlare și a educației, având, în același timp, efecte pozitive în privința sprijinirii procesului de orientare profesională, un câmp de exersare a relațiilor interpersonale și sociale.

O mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care susțin derularea unor **proiecte**, implicând în mod direct copilul prin personalitatea sa. Aplicată la clasă, metoda proiectului este acceptată cu plăcere de elevi, deoarece permite munca în echipă, unde poate contribui, potrivit înclinațiilor individuale, la realizarea unui scop comun.

Activitățile extracurriculare mai sus enumerate și analizate sunt apreciate atât de către copii, cât și de factorii educaționali în măsura în care :

- valorifică și dezvoltă interesele și aptitudinile copiilor;

- organizează într-o manieră plăcută și relaxantă timpul liber al copiilor, contribuind la optimizarea procesului de învățământ ;
- formele de organizare sunt din cele mai ingenioase, cu caracter recreativ ;
- copiii au teren liber pentru a-și manifesta în voie spiritul de inițiativă;
- participarea este liber consimțită, necodificată, constituind un suport puternic pentru o activitate susținută;
- au un efect pozitiv pentru munca desfășurată în grup;
- sunt caracterizate de optimism și umor;
- creează un sentiment de siguranță și încredere tuturor participanților;
- urmăresc lărgirea și adâncirea influențelor exercitate în procesul de învățământ;
- contribuie la dezvoltarea armonioasă a copiilor.

Concluzii

Activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el, în primul rând, o atitudine creatoare, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând astfel o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor. Diversitatea activităților extrașcolare oferite crește interesul copiilor pentru școală și pentru oferta educațională.

În concluzie, cadrul didactic poate face multe pentru educarea spiritului creativ în cadrul activităților extracurriculare. Dar, se vede necesitatea de a modifica destul de mult modul de gândire, să evite critica în astfel de activități, să încurajeze elevii și să realizeze un feed-back pozitiv.

BIBLIOGRAFIE

- * Cernea, Maria, *Contribuția activităților extracurriculare la optimizarea procesului de învățământ*, în "Învățământul primar" nr. 1 / 2000, Ed. Discipol, București;
- * Ionesc, M., Chiș, V., *Mijloace de învățământ și integrarea acestora în activitățile de instruire și autoinstruire*, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2001
- * Vlăsceanu, Gheorghe, coord., Neculau, Adrian, *Școala la răscruce. Schimbare și continuitate în curriculumul învățământului obligatoriu. Studiu de impact*, Editura Polirom, 2002

EDUCAȚIA EMOȚIONALĂ

Prof. înv. primar. **STĂNILĂ ILEANA MIHAELA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Debutul școlarității reprezintă o etapă importantă a vieții copiilor, iar adaptarea lor emoțională la școală favorizează dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare. Rolul cadrului didactic este acela de a asigura îndeplinirea acestor nevoi într-o manieră cât mai eficientă.

În literatura de specialitate, sunt prezentate cinci nevoi emoționale de bază:

- siguranță și atașament;
- autonomie, competență și sensul identității;
- spontaneitate și joc;
- nevoia de limite realiste și auto-control (Young, Klosko și Weishaar, 2003).

În continuare, vom exemplifica pe rând cum pot cadrele didactice să îndeplinească aceste nevoi.

Nevoia de siguranță și atașament este printre cele mai importante nevoi emoționale umane. Copiii au nevoie să se simtă în siguranță la școală, să aibă încredere în cadrul didactic, să simtă că pot apela la ajutorul și susținerea sa atunci când au nevoie. Astfel, cadrul didactic trebuie să manifeste o atitudine plină de acceptare, toleranță și empatie, să ofere susținere elevilor și să se asigure că elevii se simt importanți. Pe lângă acestea, pentru a îndeplini această nevoie, copiii au nevoie să stabilească relații sănătoase și cu colegii lor, iar rolul cadrului didactic este acela de a facilita dezvoltarea unor relații armonioase între elevi, bazate pe respect, sinceritate și acceptare.

Cea de-a doua nevoie emoțională pe care o vom aborda este cea de **autonomie**. Pe măsură ce cresc, copiii au nevoie să simtă că au control și să îl și exercite atunci când abilitățile și contextul le permit să facă acest lucru. Prin exercitarea acestui control, copiii își dezvoltă și un sentiment de competență, capătă încredere în forțele proprii.

Astfel, îndeplinirea acestei nevoi poate fi facilitată de cadrul didactic prin crearea unui climat care încurajează, pe lângă dezvoltarea unei bune colaborări și conexiuni cu colegii, și independența. Putem crea contexte în care elevii pot să aleagă între mai multe opțiuni disponibile, să lucreze uneori și independent, să facă ceea ce știu să facă. În plus, elevii au nevoie de încurajări, de aprecieri din partea cadrului didactic asupra efortului depus și asupra

progresului personal, pentru a interioriza această imagine competentă despre sine.

În continuare vorbim despre **libertatea de a exprima sentimente și nevoi întemeiate**. Elevii au nevoie să simtă că pot fi ei înșiși, că sunt înțeleși, că primesc empatie, că au libertatea de a spune ce gândesc și ce simt și au nevoie de răbdarea unui adult atunci când au emoții mai intense pe care încă nu știu să le gestioneze. Prin urmare, cadrul didactic trebuie să asigure condițiile optime pentru ca toți elevii să poată exprima opinii. Bineînțeles, acest lucru nu este posibil în cadrul tuturor activităților și trebuie comunicat clar pentru ca acei elevi care nu reușesc să se exprime să știe că vor avea o oportunitate să facă acest lucru într-o activitate viitoare.

Nevoia de spontaneitate și joc este una centrală în copilărie. Pentru a satisface această nevoie, cadrul didactic trebuie să proiecteze activități de învățare prin joc pentru a trezi interesul și pentru a stimula motivația elevilor pentru învățare.

Ultima nevoie emoțională a copiilor, dar nu mai puțin importantă, este **nevoia de a primi limite realiste** și de a fi sprijiniți să dezvolte **autocontrol** și autodisciplină. Regulile clar formulate, limitele impuse de cadrul didactic și reamintite elevilor într-un mod blând favorizează dezvoltarea abilităților de a-și controla impulsurile, de a respecta spațiul personal și limitele celorlalți și de a dezvolta asumarea responsabilității.

În concluzie, considerăm că este foarte important să acordăm atenție acestor nevoi și modurilor în care le putem îndeplini cu succes în contextul școlar, deoarece elevii au nevoie de un echilibru emoțional pentru a putea să-și concentreze atenția la activități și să fie motivați să învețe.

Referințe:

Jeffrey E. Young, Janet S. Klosko, Marjorie E. Weishaar (2003). *TERAPIA CENTRATĂ PE SCHEME COGNITIVE. Manualul practicianului* (tradusă în limba română în 2015, Cluj-Napoca, Editura ASCR)

“PĂDUREA – SURSĂ DE VIAȚĂ” - exemplu de bună practică – PROGRAMUL INTERNAȚIONAL “SĂ ÎNVĂȚĂM DESPRE PĂDURE” (LeAF – Learning About Forests)

Prof. **CIOCOIU ELENA-CRISTINA**
Școala Gimnazială “Mihai Viteazul” Craiova

Elena-Motto: “Educatia copilului trebuie să urmărească dezvoltarea respectului față de mediul natural” (Art. 29, Convenția cu privire la Drepturile Copilului)

Educația privind mediul este un proces care are scopul să îmbunătățească calitatea vieții, prin asigurarea oamenilor cu „uneltele” de care au nevoie pentru a rezolva și împiedica problemele de mediu. Educația de mediu poate ajuta oamenii să câștige cunoștințe, deprinderi, motivații, valori și angajamentul de care au nevoie pentru a gospodări eficient resursele pământului și de a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului.

Educația ecologică se poate realiza în mod deosebit, prin școală și mass-media, având motivație logică. Educația ecologică se bazează pe conștientizarea de a proteja natura, de a o face să-și păstreze sănătatea de care depinde, în final, sănătatea noastră, a oamenilor. Vindecarea naturii de nocivitățile de tot felul existente în atmosferă, sol și apă, nu se poate face fără conștientizare și fără o pregătire ecologică efectivă a noastră, a tuturor.

LeAF – Learning About Forests reprezintă un program internațional de educație pentru mediul înconjurător, prin care sala de clasă este înlocuită cu natura, iar lecțiile de desfășurare în mediul natural. Acesta funcționează în numeroase țări din lume, sub coordonarea FEE (organizația nonguvernamentală *Foundation for Environmental Education*). Operatorul mondial este *Bjørn Helge Bjørnstad / Nina Ree- Lindstad* din Norvegia, în timp ce operatorul național este *CCDG (Centrul Carpato- Danubian de Geoecologie – organizație nonguvernamentală ce furnizează programe educaționale de calitate, în scopul unui mediu sustenabil)*, membru cu drepturi depline al FEE.

Scopul programului este de a mobiliza dascălii să desfășoare lecții în pădure (sau în parc) și să conștientizeze elevii despre îndatoririle pe care le au față de natură și societate, în contextul dezvoltării durabile.

Recomand implicarea în acest proiect internațional a unui număr cât mai mare de școlii, întrucât prezintă numeroase beneficii atât pentru elevi, cât și pentru cadrele didactice.

Astfel, elevii: culeg informații despre mediu în general și despre pădure, în special; devin conștienți de necesitatea implicării în problemele mediului; devin mai atenți și mai preocupați de probleme legate de sănătatea pădurii; devin protagoniști ai propriei lor educații; își dezvoltă abilitățile, deprinderile și cunoștințele; își pun întrebări despre modul în care pot proteja pădurea și se gândesc la posibile soluții; învață să realizeze un proiect pe baza informațiilor acumulate pe teren; schimbă experiențe și comunică mai bine cu colegii; își dezvoltă creativitatea, spiritul critic, capacitatea de a lucra în echipă și de a lua decizii pentru atingerea scopului propus; învață să se comporte ca buni cetățeni; folosesc alte spații decât cel al școlii pentru învățare: pădurea, parcul, grădina școlii. Cadrele didactice: înțeleg mai bine problemele de mediu și impactul lor asupra comunității din care provin; împărtășesc experiențe cu alte cadre didactice din țară și din lume; devin mai atenți și mai preocupați de problemele mediului înconjurător.

Școala Gimnazială „Mihai Viteazul” Craiova a început acest proiect încă din anul 2010. Reacțiile elevilor au fost unele pozitive, au fost încântați și au dorit să participe, an de an, într-un număr cât mai mare. Ca exemplu de bună practică, am ales să vă prezint raportul proiectului LeAF din anul școlar 2018- 2019 „Pădurea-sursă de viață”. În prezent, proiectul se desfășoară sub aceleași teme.

PROIECTUL LeAF
“PĂDUREA – SURSĂ DE VIAȚĂ”
Durata proiectului: 15.09.2018 – 15.07.2019

Obiectivele proiectului:

-Protejarea și conservarea pădurii prin intermediul activităților de informare-educare.

-Să experimenteze starea de a fi în pădure.

-Să coreleze lecțiile realizate în pădure cu cerințele curriculum-ului școlar.

Înțelegând pădurea din această experiență, să simtă recunoștință și respect pentru pădure, ceea ce le va influența acțiunile și comportamentul în viitor.

Grupul țintă: 25 de elevi din clasa a VII-a D ai Școlii Gimnaziale „Mihai Viteazul”, Craiova

ETAPELE PROIECTULUI

Etapa de documentare (octombrie 2018):

- Constituirea comitetului de mediu: grupul de elevi participanți la proiect, în număr de 25, aparține clasei a VII-a C;
- Stabilirea locului de desfășurare: „Parcul Nicolae Romanescu”, „Grădina Botanica” și pădurile din apropierea orașului Craiova;
- Titlul proiectului: „Pădurea – sursă de viață”

II. Etapa de lucru în pădure (noiembrie 2018 - iunie 2019):

1. „Biodiversitatea pădurii” – lecție interdisciplinară geografie-biologie

- a avut loc în data de 05.11.2018, în Grădina Botanică, unde elevii si-au reactualizat cunoștințele privind noțiunile de biodiversitate, biocenoză, biotop, flora, fauna, sol.

2. „Pădurea – obiectiv turistic” – lecție de geografie

- a avut loc în data de 03.04.2019, în Parcul Nicolae Romanescu, unde s-au vizitat principalele obiective turistice ale parcului: Podul suspendat, Castelul Fermecat, Debarcaderul, lacul de agrement etc. Elevii au realizat poze artistice, ce au dus la finalizarea albumului fotografic al proiectului.

3. „Pădurea – muza creației” – lecție interdisciplinară de limba română, limba franceză și limba engleză

- a avut loc în data de 20.05.2019, în Grădina Botanica, unde elevii au recitat poezii despre pădure și natura ale cunoscuților poeți romani, francezi sau englezi.

2. „Pădurea – la începuturi” – lecție interdisciplinară de geografie, educație tehnologică și educație civică

- a avut loc în data de 30.05.2019, în Parcul Național Cozia. Elevii au învățat despre importanța plantării și protejării pădurilor, consecințele despăduririi asupra mediului înconjurător.

III. Etapa de evaluare (iunie 2019)

Activități:

- Realizarea unui album fotografic cu imagini din pădure
- Masa rotundă cu tema „Pădurea - sursă de viață” – prezenare de eseuri în limba română, franceză sau engleză.

Bibliografie:

www.ccdg.ro

www.anpm.ro

www.ecoweb.anpm.ro, www.educatieecologica.ro

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ - O NECESITATE

Prof. înv. primar **COZECA ADRIAN**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

În cazul în care se mai întreabă cineva dacă și de ce sunt necesare activitățile de educație ecologică la nivelul ciclului primar, și nu numai, putem răspunde prin mai multe argumente pentru a avea un comportament civilizată în natură, pentru a iubi și ocroti resursele naturale, pentru formarea unei atitudini pozitive față de mediu, pentru a aplica în rutina zilnică normele de conduită ecologică, dar și pentru comuniune cu natura. Copii manifestă interes și curiozitate, dorință de explorare a realității înconjurătoare care trebuie canalizate spre înțelegerea corectă și sănătoasă a naturii și a darurilor neprețuite pe care ni le oferă.

Educația ecologică nu își atinge scopul fără o diseminare în societate, în cadrul comunității locale. Școala poate avea un rol important în implementarea realizării educației ecologice, în sensibilizarea factorilor educaționali, a opiniei cu privire la realizarea educației ecologice încă detimpuriu. Cred că afirmația „educația de succes pentru viitor va fi una ecologică, de cooperare și civică” (site-ul CCDG- Programul Eco Școala) este de dorit să o avem în vedere în planificarea activităților noastre viitoare. În condițiile societății de astăzi, a desfășura activități ecologice eficiente nu este posibil decât dacă acestea sunt desfășurate în parteneriat, iar activitățile desfășurate de școlari depășesc granițele școlii.

Educarea maselor, în special a tinerei generații în vederea însușirii unei concepții ecologice unitare a devenit tot mai necesară în prezent datorită creșterii influenței omului asupra naturii, prin dezvoltarea vertiginoasă a tehnicii, mecanizarea agriculturii, utilizarea pesticidelor, dezvoltarea turismului.

Termenul de ecologie (grecescul oikos= casă, gospodărie, loc de viață și logos= știință, vorbire), creat de E. Haeckel (1866) definește știința condițiilor luptei pentru existență, în special relațiile animalelor cu mediul, urmărind și modul de comportament al acestora.

Populația globului este în continuă creștere. Odata cu creșterea ei, crește și consumul, dar Pământul are aceleași rezerve naturale ce se refac în mii și milioane de ani. În goana lui spre o civilizație mai avansată, omul lasă în urma lui cantități imense de deșeuri și zone pustii, aride, fără să gândească la consecințele acțiunilor lui.

Dintre sursele de poluare amintim deșeurile solide, fertilizatorii, defrișările intensive...

Caracteristicile educației ecologice

Se bazează pe cunoștințe despre sistemele sociale și ecologice (dimensiunea informațională);

Include dimensiunea afectivă atitudini, valori, motivația, angajamentul de a construi o societate durabilă;

Facilitează procesul de dezvoltare a deprinderilor necesare rezolvării problemelor: de comunicare verbală și nonverbală; de investigare proiecte de cercetare, căutare în bibliotecă, analiză de date; de muncă în echipă abilități de conducere, de luare de decizii, de cooperare, de respectare a opiniei celorlalți;

Presupune explorarea problemelor de mediu și soluționarea acestora;

Permite colaborarea cu reprezentanți ai autorităților locale, cu alți membri ai comunității;

Încălzirea Pământului poate avea următoarele consecințe:

-multe regiuni de pe glob vor deveni mai calde, ceea ce va influența agricultura și condițiile de trai ale multor specii de plante și animale;

oceanele se vor încălzi, ceea ce va duce la mărirea volumului de apă, topirea ghețarilor va duce la creșterea nivelului mării;

-orașele, porturile, deltele râurilor și zonele umede din lume vor putea fi inundate;

-se va accelera procesul de trecere a apei dintr-o stare de agregare în alta, ploile și perioadele de secetă vor fi mai lungi, iar uraganele mai intense.

Educația ecologică se poate realiza prin orice tip de activitate școlară, extrașcolară, activități științifice, literare, artistice, plastice, sportive. Formele de realizare sunt diversificate: observații, experimente, povestiri științifice, desene, activități practice, plimbări, drumeții, excursii, vizionări de diapozitive, jocuri de mișcare, orientări turistice, labirinturi ecologice, colecții, expoziții, spectacole, expediții, tabere, scenete ecologice, concursuri.

Tematici care pot fi parcurse:

- ” Să ocrotim natura”,
- „Poluarea în diferite anotimpuri”,
- „De ce?”, „Știați că?” ,
- „Ce se întâmplă iarna cu plantele?”,
- „Ce știm despre pădure?”,
- „Natura se trezește la viață”,
- „Vreau să știu”,
- „Locuitorii apelor în pericol”,
- „Un delfin ne povestește”,
- „Șoaptele pădurii”,
- „Privește-mă, înțelege-mă, apără-mă!”,
- „S.O.S natura!”,
- „Pământul, planeta vie”.

Propun scenariul unei activități ecologice

PIRAMIDA VIEȚII

Obiective:

- Să descrie elementele componente ale unui ecosistem
- Să stabilească relații între elementele ecosistemului
- Să deducă importanța păstrării echilibrului în ecosistem

Materiale necesare:

cutii mici de carton (ambalaje de sapun) învelite în hârtie albă, creioane colorate, lipici
Loc de desfășurare -oriunde

Desfășurare

Dați fiecărui copil câte o cutie pe care să deseneze (sau să scrie în secret) o plantă sau un animal care trăiește la noi în țară. Discutați puțin despre sursele de energie și hrană

Care este sursa de energie a Pământului..... soarele

Care forma de viață folosește cea dintâi această energie.... Plantele.

Acum vom ridica o piramida. Plantele vor forma baza piramidei pentru că toate animalele depind direct sau indirect de ele când e vorba de hrană. Toți copiii care au desenat o plantă să aranjeze cutiile formând baza piramidei, cei ce au desenat un ierbivor le vor așeza deasupra, urmează carnivorele și consumatorii terțiari. Aproape întotdeauna sunt mai mulți copii în partea de sus a piramidei, deoarece li se pare mult mai distractiv să fie lup sau leopard, decât să fie o narcisă sau un șoarece.

Umilința stimulează adesea imaginația. Cu cât vor fi mai mulți copii în vârful piramidei, cu atât va fi mai greu să se construiască o piramidă stabilă. Unii prădători vor fi nevoiți să renunțe la poziția lor impunătoare. Provocați-i pe copii să construiască din nou piramida pentru a fi mai echilibrată și pentru ai putea susține pe toți. Acest lucru poate fi demonstrat și prin utilizarea în locul cutiilor a unor hârtii mici cu desenele copiilor care să se aranjeze în formă de piramidă pe un panou de plută.

Bibliografie

Elsom D , 1993 *Vremea- un ghid accesibil care explică cu adevărat fenomenele.*

Ed Aquila, București

Zamfir I C. , Stoica v., 1999

Lectia de energie. Prietenii pământului. Galați

Zamfir I C, 1996,

Cunoasterea mediului înconjurător

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ REALIZATĂ PRIN ACTIVITĂȚI ȘCOLARE ȘI EXTRAȘCOLARE

Prof. înv. primar **FLORESCU IRINA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Copilul de vârstă școlară mică nu trebuie bombardat cu cunoștințe teoretice, ci trebuie implicat în activități practice cât mai variate și mai atractive, care să vină în întâmpinarea curiozității senzoriale în plină dezvoltare. Nu bogăția cunoștințelor de biologie interesează în primul rând, ci cunoașterea și menținerea în forul interior al copilului a următoarelor stări:

- dorința de a cunoaște universul lumii vii;
- puterea de a ocroti formele de viață;

Obiectivele urmărite pentru realizarea educației ecologice la elevii din ciclul primar sunt:

- să conștientizeze interdependența dintre calitatea mediului și calitatea vieții;
- să-și însușesc cunoștințele referitoare la complexitatea relației dintre speciile unui ecosistem;

-să ia atitudine față de orice activitate care poate distruge echilibrul din natură;
-să aibă o conduită pozitivă, de participare la activitățile de protejare a mediului, condiție a unei vieți sănătoase, în deplină armonie cu natura.

Obiectivele educației ecologice în școala se pot realiza pe două căi;

- prin contribuția mai multor discipline de studiu;
- prin activități extracurriculare.

Pornind de la premisa ca educația ecologică presupune mai multe componente (cunoștințe, atitudini, conduite) care se dobândesc într-un timp îndelungat, este firesc ca această latură a educației să se afle în atenția mai multor discipline și în toate etapele de pregătire și formare a elevilor.

Disciplina Științe are un mare potențial în educația ecologică a elevilor. Această disciplină asigură în mod organizat însușirea unor cunoștințe prin activități de observare, identificare, grupare, jocuri, activități practice a lumii care ne înconjoară.

La **Limba română**, valorificând textele din manual, elevii iau contact cu frumosul din natură cu ajutorul cuvintelor, realizează creații artistice după imagini din natură.

Geografia este disciplina care oferă bogate cunoștințe despre relief, ape curgătoare, ape stătătoare, floră și faună.

La **Abilități practice** elevii îngrijesc plantele din clasă, realizează jucării din materiale refolosibile, realizează colecții de frunze, semințe, alte materiale pe care le folosesc apoi în activitatea lor.

Educația plastică își aduce aportul la dezvoltarea simțului artistic, la sesizarea echilibrului, armoniei din mediul înconjurător oferă posibilitatea să transpună prin mijloace artistice frumosul din natură.

Educația civică cuprinde teme care pot fi valorificate cu succes pentru formarea de atitudini adecvate în raporturile copiilor cu mediul înconjurător.

Unele teme prevăzute de programa de istorie ne dau posibilitatea realizării tangențiale a educației ecologice.

Problemele de matematică de aflare a unor suprafețe de teren ocupate de diferite culturi sau păduri, de aflare a unor cantități de diferite materiale din natură pot conduce la convingerea elevilor că mediul trebuie protejat, că pot colecta materiale refolosibile în vederea păstrării resurselor naturale.

O reală educație ecologică se realizează și în cadrul activităților extrașcolare. Modul cel mai elocvent îl reprezintă proiectul de mediu. Prin complexitatea sa și prin timpul pe care fiecare coordonator de proiect și-l aloacă pentru desfășurarea sa, proiectul poate atinge mai multe obiective.

Totodată, proiectul presupune o gamă largă de activități și, din acest motiv, tematica poate fi diversă. Proiectul de mediu este unul dintre proiectele care se poate realiza având suportul total al copiilor implicați.

Utilitatea lui constă în aceea că îi ajută pe elevi să înțeleagă legătura care există între om și natură, între cunoștințele dobândite la diferite discipline de studiu și lumea din afara școlii, dă posibilitatea elevilor de a se implica și organiza prin investigare individuală sau în grup, autoconducându-și procesul de educație, îi pune în contact cu comunitatea și le creează posibilitatea

de a-și susține în mod public opiniile.

În întreaga muncă de educație ecologică cu școlarii mici trebuie să ajungem la convingerea că mediul natural nu poate fi apărat numai într-o zi (5 iunie), ci în toate cele 365 de zile ale fiecărui an, în fiecare clipă a fiecărei zile, de toți locuitorii planetei.

Trebuie să apărăm Planeta Albastră, leagăn al civilizației și al vieții, ea fiind casa noastră și a tuturor viețuitoarelor de pe Pământ!

Bibliografie:

Cosmovici, Andrei, Cozma, Teodor

„Psihopedagogie”, Iași, Ed. Spiru Haret, 1995;

Mohan, Gheorghe, Ardelean, A., -

„Ecologie și protecția mediului”, București, Ed. „Scaiul”, 1993

Cuciinic, Constanța -

„Natura – prietena mea”,

Ed. Aramis, 2003

Opris, Tudor – ”Mica Enciclopedie pentru Tineret”, București, Ed. Forum, 1998

„Tribuna învățământului”, 27 februarie -5 martie 2006, pag 1;

EDUCAȚIE ECOLOGICĂ CU AJUTORUL PROIECTELOR ETWINNING

Prof. înv. primar **BARBU NICOLETA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Învățarea bazată pe proiecte a apărut la sfârșitul secolului al XIX-lea sub influența cercetărilor lui Piaget în domeniul psihologiei dezvoltării și se bazează pe ideea că un individ își construiește cunoștințele pe baza experienței. O astfel de învățare este și cea cu ajutorul proiectelor eTwinning.

Scopul principal al acțiunii eTwinning este acela de a facilita comunicarea și colaborarea între școli din țările membre ale Uniunii Europene, implicând cadrele didactice și elevii în activități noi de învățare, crearea de diverse produse educaționale prin utilizarea noilor tehnologii și în elaborarea cărora colaborează cu echipe din alte țări.

În acest an școlar am desfășurat cu elevii clasei a II-a A proiectul eTwinning „*A clean environment, a healthy life!*” din dorința de a experimenta învățarea bazată pe proiecte alături de alți elevi din Europa, respectiv Moldova, Polonia, Albania, Italia.

Proiectul și-a propus să formeze elevilor atitudini și comportamente de protecția mediului, dar și să dezvolte capacități de comunicare și asumare de responsabilități față de propria persoană, de comunitate, de ambient și natură.

Activitățile practice au oferit copiilor oportunitatea de a folosi limba engleză într-un context autentic, devenind stăpâni asupra cuvintelor pe care le folosesc, de a realiza machete cu Ziua Pădurii, afișe cu Ziua Apei, de a crea un logo al proiectului și de a lucra în documente colaborative alături de partenerii de proiect.

Faptul că elevii au realizat produse din materiale reciclabile i-a învățat că trebuie să protejeze natura reciclând, că își pot folosi creativitatea pentru a realiza lucruri noi din materiale reciclabile, că pot face schimb de experiență cu elevi din alte țări, că pot să lucreze în echipă indiferent de distanță, limbă sau religie și că pot îmbina activitățile din natură cu tehnologia.

Elevii au apreciat această experiență, deoarece ea a avut o abordare complet diferită a învățării, au avut un rol activ în proiect, au interacționat foarte mult, au planificat, au analizat, au luat decizii, s-au respectat reciproc și au aflat despre alte forme de învățare.

Așadar, implementarea proiectelor eTwinning aduc plus valoare prin internaționalizarea instituțională, prin conceperea viitoarei strategii de dezvoltare a școlii noastre, care se va axa pe crearea de contacte în spațiul UE, pe accesarea altor proiecte europene, inclusiv de tip eTwinning, în vederea asigurării serviciilor educaționale la standarde europene.

LITERATURA PENTRU COPII.VALOAREA EDUCATIVĂ A POVEȘTILOR ȘI BASMELOR DE IERI ȘI DE ASTĂZI

*Bibl prof. PETRESCU JEANINA ELIZA
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova*

Literatura pentru copii include totalitatea creațiilor care, prin profunzimea mesajului transmis, gradul de accesibilitate și nivelul realizării artistice, se dovedesc capabile să intre într-o relație afectivă cu micii cititori. La vârsta școlară, lectura are un rol hotărâtor în îmbogățirea și dezvoltarea cunoștințelor elevilor, în formarea gustului pentru citit, în cultivarea și îmbogățirea limbajului prin formarea și dezvoltarea unui vocabular adecvat.

Lectura literară pune la dispoziția copilului cunoștințe despre mediul înconjurător, despre viața oamenilor și a animalelor, despre trecutul istoric al poporului, despre muncă și profesii, educație cultural-artistică și moral-religioasă. Prin textele studiate ea determină și comportamentul viitor al copilului. De aceea, încă din clasele mici, este necesar să cunoaștem ce și cât citesc copiii, respectând particularitățile lor de vîrstă. Copiii pot citi atât creațiile literare dedicate lor cât și altele care, prin problematică, frumusețea limbii și mesaj, interesează deopotrivă și pe adulți. Marea varietate a creațiilor artistice aparținând unor genuri și specii literare diferite, care se integrează în sfera literaturii pentru copii, evidențiază receptivitatea copiilor față de frumos, dorința lor de cunoaștere.

Toți am crescut alături de personajele din basme și povești: știam că Zmeul este rău, că Făt-Frumos este tânăr, frumos și viteaz, știam că vrăjitoarele sunt rele, bătrâne și urâte, iar zânele sunt frumoase și bune. Așa era atunci, în vremea copilăriei mele... Astăzi, copiii nu mai trăiesc în lumea minunată a eroilor din basmele de altădată, nu se mai lasă fermecați de Cosânzene și Feți-Frumoși și nici nu mai simt un fior de teamă atunci când aud de zmeul cel rău sau de vrăjitoarea cea urâtă. Acum nu li se mai citesc povești, nu mai citesc nici ei, pentru că părinții sunt mult prea ocupați pentru a-i deprinde cu bucuria cu plăcerea de a citi. Așa că vrăjitoarea poate fi acum și bună, iar zmeul se poate dovedi un băiat modern, "dur" și "interesant".

Astăzi, atracția o reprezintă Scooby Doo, Superman, Mumia magică, Johnny Bravo, etc. Oare le mai pot incita personajele poveștilor de altădată imaginația, mai pot visa copiii de astăzi să devină o Cosânzeană frumoasă și bună sau un Făt-Frumos curajos și drept? Nu știu de ce nu ne dăm seama că și copiii noștri au nevoie de povești, că au nevoie să viseze, au nevoie de lumea magică a basmelor. Sunt tineri care spun că pentru ei vise sunt doar cele de noapte, că nu mai visează la nimic pentru ei, că se simt prinși la mijloc

între părinții prea preocupați și tentațiile unor dorințe care rămân cel mai adesea neîmplinite. Păcat, pentru că eu cred că poveștile aduc magia în viața noastră, că ne ajută să creăm o lume mai bună.

Valoarea instructiv-educativă a **basmelor** este deosebită. Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, la formarea personalității copiilor. Exprimând înțelepciunea și năzuințele poporului, necazurile și bucuriile sale, lupta cu forțele naturii, relațiile dintre oameni, basmele îi ajută pe copii să înțeleagă complexitatea aspectelor vieții. Înțelegând conflictul dintre cele două forțe care apar în basm, micii cititori își formează reprezentări și noțiuni despre dreptate, cinste, curaj, vitejie, hotărâre, perseverență, hărnicie.

Ascultând basmele, copii sunt de partea dreptății, adevărului, binelui și detestă nedreptatea, lăcomia, îngâmfarea, răutatea și minciuna. Basmul este prețios și pentru că pune într-o lumină vie ce e bine și ce e rău, ajutându-l pe copil să-și însușească aceste reprezentări morale. Lectura basmelor prezintă o deosebită importanță educativă și prin reliefația calităților eroilor, care constituie pentru copii modele demne de urmat. Din faptele eroului pozitiv (Prâslea, Făt-Frumos) ei învață să fie curajoși, perseverenți și hotărâți, modești și harnici, cinstiți și drepti, prieteni adevărați.

Basmele sunt și puternice mijloace de dezvoltare a atenției și a memoriei. Ascultând sau

citind basmele, copiii își exersează atenția, urmărind cu încordare peripețiile narate. Basmul este valoros atât pentru educarea artistică a copiilor cât și pentru dezvoltarea limbajului. Alături de conținutul de idei, copilul sesizează și expresiile poetice pe care și le însușește, îmbogățindu-și astfel vocabularul cu cuvinte și expresii noi. Citind basmele, copiii întâlnesc mereu expresii care le sunt cunoscute și se bucură atunci când le știu. Ei memorează expresiile cu care încep și se încheie basmele, precum și acelea care se repetă, astfel expresiile proprii limbii poporului intră în limbajul lor. Vă propun să ne aducem aminte și să folosim aceste amintiri în creșterea și educarea copiilor noștri.

Cadru didactic fiind, încerc să le explic copiilor că este absolut necesar să treacă prin perioadele firești ale copilăriei, că doar citind își dezvoltă vocabularul și gândirea. E dureros să constatăți că cei mici nu doresc altceva decât să privească la televizor și să stea în permanență afară, cu "gașca" de prieteni. Facilul este cuvântul de ordine - dacă s-ar putea să nu facă nimic, ci doar să primească, ar fi cei mai fericiți. Mă gândesc la direcția spre care se îndreaptă generația tânără și mi se face teamă pentru toți.

Trebuie să le amintim copiilor că poveștile și basmele există și sunt tare frumoase! Nu desene, nu filme - ci povești! Povești spuse la gura sobei, povești spuse înainte de a merge la culcare, povești pe care le ascultam în toiu iernii, cuibăriți sub plapumă, sau vara, la bunici, când trebuia să dormim după-amiază. Povești pe care ni le-au spus cei mari, pe care le ascultam la nesfârșit pe casete audio sau pe care, mai apoi, le-am citit pe nerăsuflăte. Printre primele se numără basmele lui Petre Ispirescu: „Tinerete fără bătrânețe și viața fără de moarte”, „Aleodor împărat”, „Prâslea cel voinic și merele de aur”, dar ne amintim și basmele lui Vladimir Colin, basmul lui Mihai Eminescu

„Făt-Frumos din Lacrimă” și multe altele.

Poveștile au anumite trăsături specifice, diferite de cele ale basmelor, atât prin subiect cât și prin personaje, fiind mult mai apropiate de realitatea vieții de toate zilele. Tema poveștilor este aceeași cu a basmului, lupta dintre bine și rău, dar la baza conflictului stă, de cele mai multe ori, contradicția dintre reprezentanții unor interese antagoniste: țăranul și boierul, argatul și stăpânul, țăranul și popa. Alte conflicte se conturează în sfera relațiilor de familie, provocat de răutatea, viclenia, invidia sau lăcomia mamei vitrege. În alte povești, conflictul e cauzat de ciocnirea dintre oamenii dotați cu calități morale deosebite și cei dominați de năravuri disprețuite de popor. Cu acest prilej, folosind ironia și umorul, sunt criticate lenea, îngâmfarea, lăcomia și prostia. Subiectele poveștilor sunt de proporții mici, cu peripeții mai puține. Ele sunt axate pe aspecte din viața socială sau de familie.

Prin caracterul lor satiric, poveștile au scopul de a combate unele deprinderi morale sau trăsături de caracter disprețuite de popor: zgârcenia, minciuna, lenea, lăcomia, îngâmfarea, viclenia etc. Memorabile pe această temă sunt „Poveștile lui Păcală” după Petre Dulfu. Păcală este figura centrală care, prin istețimea sa și firea sa glumeață știe să păcălească pe oricine și să ironizeze năravurile oamenilor. Compoziția poveștilor cu subiecte izvorâte din viața reală este deosebită de cea a basmelor. Acțiunea este simplă, asemănătoare cu faptele din viața de toate zilele, desfășurându-se dinamic. Nararea faptelor este înviorată de un dialog viu. Ca notă caracteristică, din majoritatea poveștilor se desprind umorul și gluma, care apar ca o trăsătură dominantă a personajului principal.

Valoarea educativă a acestor povești constă tocmai în contribuția pe care o aduc la formarea unei atitudini de combatere a unor manifestări negative din comportamentul oamenilor: lenea, lăcomia, îngâmfarea, prostia, etc. Neîntrecutul povestitor Ion Creangă a creat un bogat și valoros tezaur de povești, care au fermecat copilăria a zeci de generații și vor constitui mereu lectura preferată a copiilor. Citind poveștile lui Creangă, copiii cunosc numeroase figuri din viața satului – oameni harnici, curajoși, dotați cu stăruință și dărzenie, optimiști și veseli, glumeți, dar și hotărâți să lupte pentru o viață mai bună, pentru izbânda dreptății, a cinstei, a adevărului. Deosebit de valoroase sunt: „Povestea unui om leneș”, „Fata babei și fata moșneagului”, „Povestea lui Harap Alb” și multe altele. Un loc aparte în literatura pentru copii îl ocupă „Amintirile din copilărie” ale lui Ion Creangă. Marele nostru povestitor a realizat pentru prima dată în literatura română cea mai atractivă și mai

accesibilă operă, de o deosebită valoare artistică. Citind „Amintirile din copilărie”, copiii fac cunoștință cu o variată galerie de personaje tipice, luate din lumea satului de pe vremea lui Creangă, cu obiceiurile și concepțiile lor, dar în același timp află despre jocurile, bucuriile și năzbâtiile oricărui copil.

În concluzie, dacă școala are ca finalitate instruirea și educarea copilului, dacă viitorul adult trebuie să fie un om bine educat și format, această lucră se realizează și prin cultivarea gustului pentru lectură. Copilul trebuie permanent îndrumat spre lectură, ajutat să aleagă acele cărți care să se potrivească cerințelor și dorințelor lui de cunoaștere.

Bibliografie:

Invățământul primar, Revista (nr.3-4/ 2005), Editura Miniped, București

Oprescu, Maria, *Lecturi educative pentru clasele I-IV*, (1999), Editura Hieropolis, Timișoara

Stoian, Cornelia; Vasilescu, Eugenia, (1998), *Literatura pentru copii*, manual, EDP

București.

Studiu de specialitate

STRATEGIA FORMĂRII ȘI CONSOLIDĂRII NOȚIUNILOR ȘI REPREZENTĂRILOR DESPRE MEDIUL ÎNCONJURĂTOR

Prof. înv. primar **LUPU IULIA MIRELA**
Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" , Craiova

Timpurile moderne, revoluția tehnico - științifică și programul social, cu implicațiile lor în modernizarea învățământului, solicită dascălului, de la toate nivelurile de învățământ – preșcolar, primar, gimnazial, liceal, să-și completeze și dubleze profilul și comportamentul de asimilator și transmițător de cunoștințe, cu cel de investigator (cercetător al fenomenelor educaționale) și pe această bază de "creator" de idei, cu care să sporească patrimoniul teoriei psihopedagogice și să optimizeze practica educațională.

Obiectivul cercetării îl constituie în primul rând experiența avansată, inovatoare, care încorporând noul face să progreseze practica generală.

"Experiența pedagogică înaintată - spune Stanciu Stoian - este experiența ce răsare în însuși procesul practicii, din căutarea și găsirea, uneori aproape spontană a unor procedee și metode noi de învățământ și educație".

Analiza și interpretarea rezultatelor obținute după cercetare

Evaluarea este o componentă a activității de învățământ în general, a procesului didactic, în special. Ea este punctul final într-o succesiune de evenimente care cuprinde următorii pași:

- stabilirea scopurilor pedagogice prin prisma comportamentului copiilor
- proiectarea și executarea programului de realizare a scopurilor propuse
- măsurarea aplicării programei.

Verificarea, aprecierea și notarea rezultatelor obținute de elevi, prin activitățile de "Explorarea mediului înconjurător" am realizat-o pe parcursul tuturor activităților didactice și în etapele acestor activități.

Ținând seama de obiectivele propuse în lucrarea mea pentru obținerea gradului didactic I, am căutat să aleg cele mai potrivite forme și tehnici de evaluare. Experiența a demonstrat că actul de evaluare devine eficient numai în condițiile integrării lui în procesul didactic, ca acțiune constructivă a acestuia, menit să furnizeze informații cu privire la desfășurarea procesului didactic și la rezultatele obținute în vederea perfecționării lui.

După modelul de integrare în desfășurarea experimentului s-au conturat trei forme de evaluare:

- a) - evaluarea inițială (pretest),nivelul inițial de la care se pornește.
- b) - evaluare sumativă (cumulativă) prin verificări parțiale.

- c) - evaluare continuă (formativă) desfășurată pe parcursul întregii activități.

O acțiune de evaluare eficientă trebuie să fie continuă și complexă, prin îmbinarea tuturor formelor de evaluare.

Evaluarea continuă, în raport cu obiectivele propuse, mi-a permis:

- să descopăr momentul în care copiii și-au însușit un obiectiv

- să depistez și să diagnostichez eșecul în scopul recuperării cunoștințelor și capacităților ce nu au fost însușite

- să descopăr obiectivele la care cei mai mulți elevi obțin performanțe satisfăcătoare în scopul revizuirii și dozării materiei și perfecționării tehnologiei didactice

- să stabilească măsura în care o capacitate umană s-a format ca rezultat al instrucției și educației.

Cunoașterea capacităților de dobândire de cunoștințe ale copiilor, a nivelului lor de dezvoltare de la care se pornește și a gradului în care stăpânesc cunoștințele necesare asimilării conținutului etapei care urmează, constituie o condiție hotărâtoare pentru reușita activității didactice.

În urma testării inițiale, la începutul experimentului - începutul anului școlar 2012/2013 - am constatat că elevii vin din familie cu o serie de noțiuni greșite, eronate, în legătura cu viața plantelor și animalelor, în legătura cu diferite procese din natură, neputând să-și explice adevăratele cauze.

În etapa formativă, evaluările realizate prin teste docimologice confirmă dacă elevii și-au însușit cunoștințele și-au format priceperi și deprinderi practice stabilite prin obiectivele urmărite.

CONCLUZII ȘI PROPUNERI METODICE

În lucrarea de față, am încercat să relievez modul în care am aplicat în cadrul activităților desfășurate, metode și procedee active, mijloace de învățământ adecvate, menite să contribuie la ușurarea înțelegerii noțiunilor științifice, la însușirea cunoștințelor, fenomenelor, cât și la formarea priceperilor și deprinderilor de muncă prin efort propriu, vizând o bună pregătire pentru viață.

Am constatat că deprinderile de muncă, cu caracter activ ale colectivului de elevi se formează gradat, în funcție de particularitățile de vârstă.

Obiectivele urmărite au fost realizate în special, în timpul activităților desfășurate la clasă dar și prin plimbări, excursii, vizite, drumeții, concursuri.

În întreaga mea activitate, am constatat că folosirea celor mai eficiente metode moderne, îmbinarea modernului cu tradiționalul, folosirea mijloacelor audio-video, activează întregul colectiv de copii, spre a-și însuși temeinic cunoștințele.

Fișele variate folosite au avut un grad sporit de eficacitate, au constituit veriga principală a activităților pentru dobândirea, fixarea și aplicarea cunoștințelor, calea ce duce la deprinderi automatizate.

Cu ocazia experimentului efectuat, am constatat că rezultatele didactice, în majoritate, sunt pozitive. Punctez câteva dintre acestea:

- utilizarea adecvată a resurselor didactice moderne duce la îmbunătățirea asimilării cunoștințelor de către elevi, contribuind la ridicarea calității învățământului

- metodele și procedeele folosite dezvoltă spiritul de inițiativă, flexibilitatea intelectului, cât și formarea unor deprinderi practice

- introducerea unor modalități practice de lucru fac ca elevul să devină un element activ

- în timpul aplicării lor, copiii învață să-și organizeze munca.

Prin cercetările întreprinse, s-a demonstrat că pe parcursul unei activități poate exista loc pentru organizarea unei activități didactice în care elevii să lucreze activ, însușindu-și prin efort propriu cunoștințe, priceperi și deprinderi, îi pun să judece, să ia decizii, să exprime opinii personale, să organizeze, să caute soluții, să coopereze, dobândind astfel deprinderi esențiale pentru viață.

Apreciez că elevii și-au format premisele unei cunoașteri științifice a mediului cât și premisele unei cunoașteri ecologice, reușind astfel să-i fac să privească critic orice tentativă care ar încerca să le zdruncine convingerile științifice formate despre lume și viață.

Le-am format ideea că omul poate cunoaște lumea prin căutare, studiu personal, observare, prin muncă el rămânând în centru naturii, iar prin munca devine producătorul de bunuri materiale și spirituale deci, el trebuie să cunoască natura pentru a o stăpâni.

Începutul este modest dar, rămâne ca în activitatea viitoare să urmăresc îndeaproape această problemă, să-i îmbogățesc conținutul. Aceasta presupune acordarea unei atenții și mai mari activităților de "Explorarea mediului", contribuind din plin la formarea unui comportament pozitiv în mediu, cât și prin cât mai multe activități practice și acțiuni extrașcolare cu conținut ecologic.

BIBLIOGRAFIE

📖 Bârgăoanu P., Octavian Mândruț - *Metodica predării geografiei*, E.D.P., București,

📖 1979

📖 Bruner I. S. – *Pentru o teorie a instruirii* (traducere), E.D.P., București, 1970

📖 Centrul Național de Formare a Personalului din Învățământul Preuniversitar – *ghidul programului de informare/ formare a institutorilor/ învățătorilor*

📖 Cerghit I. – *Metode de învățământ*, E.D.P., București, 1976

📖 Crișan Alexandru – *Curriculum școlar- ghid metodologic*, Institutul de Științe ale Educației, E.D.P., București, 1995

IMPORTANȚA CELOR ȘAPTE ANI DE ACASĂ

Profesor: **MOLDOVEANU DAN**

Școala Gimnazială „ Mihai Viteazul ”, Craiova

Cei șapte ani de acasă reprezintă clar un etalon în privința felului nostru de a fi, dar mai ales pot spune multe în privința educației pe care un copil o primește sau nu de acasă. Adesea ne întrebăm de ce unii copii sunt cuminți, respectuoși, plini de compasiune și înțelegere, încrezători în forțele proprii, iar alții dimpotrivă, sunt gălăgioși, agresivi, au întotdeauna ceva de comentat și sunt mereu interesați de notele celor din jur și mai ales de greșelile făcute de aceștia.

De cele mai multe ori acești copii se compară cu cei din jur, dar nu în privința unei competiții corecte, ci doar pentru a vâna greșelile celorlalți, pe care îi percep ca pe un adversar și nu ca pe un prieten alături de care pot parcurge un drum al formării propriei personalități.

Am constatat că acestor copii le lipsește clar o educație adecvată în sânul familiei, care fie e prea ocupată ca să mai aibă timp să dezvolte copilului porniri sănătoase, venite din respectul față de tot ceea ce-l înconjoară, fie nu știe să facă acest lucru, fie pur și simplu îi incumbă copilului propria atitudine față de lume, care nu este întotdeauna cea mai potrivită.

Uneori pur și simplu îl lasă să culeagă singur din lumea care îl înconjoară, de la televizor sau de pe net, felul în care va fi și se va purta de acum înainte.

Sigur că, nesupravegheat, copilul va alege ceea ce i se va părea lui că e bine, sau ceea ce va rezona cel mai bine cu propriul său temperament.

Nimic nu este mai important decât îndrumarea părintească în acest sens. Copilul, de cele mai multe ori nu are discernământ să aleagă ceea ce ar fi mai potrivit pentru el, sau ceea ce este firesc, corect sau normal, pentru că are prea puțină experiență să înțeleagă acest lucru. Cei mai mulți copii sunt lăsați în fața televizorului, fie să se joace, fie să privească desene animate.

De cele mai multe ori elementele de bază ale reacțiilor față de adulți sunt culese de acolo și nu ne mai mirăm când părinții se trezesc că propriii copii le țipă în față, îi lovesc, sau le spun cuvinte greu de suportat.

Foarte puțini sunt conștienți că această neglijare a copiilor, în timp, duce la o atitudine de desconsiderare a adulților, de negare a oricăror valori, sau de adoptare a acelor valori pe care ei înșiși le consideră importante, dar cel mai adesea duce la o atitudine rebelă, agresivă față de tot ceea ce îi înconjoară. Uneori copilul este conștient de ce este bine și ce este rău, alteleori lăsat fără o ghidare din partea părinților, nu poate înțelege diferența dintre bine și rău.

Eu însumi am fost șocat de caracterul tot mai agresiv al emisiunilor și filmelor urmărite de elevii mei de clasa a V-a, și trecând în revistă desenele lor preferate am constatat că nu există nici măcar un desen animat în care să nu fie violență, vărsare de sânge sau ideea că oricine poate ucide când vrea, pe cine vrea. Și atunci cum să mai discearnă acești copii, fără o ghidare din partea părinților în primul rând, continuată la școală de diriginte, sacralitatea vieții, importanța oricărei vieți omenești, respectul pentru fiecare firicel de iarbă. Tot elevii mei m-au întrebat cât de adevărate sunt filmele americane în care este prezentată viața stăzii în anumite cartiere rău famate, și dacă este adevărat că toată lumea are pistol și omoară pe cine vrea, atunci când vrea, ori dacă în școli elevii consumă droguri și sunt nerespectuoși față de profesori, așa cum au văzut în foarte multe filme.

Mi-am dat seama cât de deformată și de agresivă este prezentată lumea în filmele americane și cât de greu este pentru ei să înțeleagă ce este veridic din acestea și ce nu, mai ales că unii dintre ei considerau cool să împuști pe cine te supără.

Totodată am realizat și cât de importantă este selecția făcută de părinți a filmelor pe care copiii pot să le vadă, dar mai ales explicațiile pe care aceștia ar trebui să le dea copiilor lor, pentru o cât mai bună ancorare în realitatea în care trăiesc.

Într-o zi, mă aflu în parculuț cu nepoțelul meu, când am observat fără să vreau o fetiță, a cărei mămică fuma liniștită o țigară, în timp ce aceasta uitându-se cu coada ochiului la mama ei, rupea cu foarte mare satisfacție toate floricele dintr-un rontuleț. Spre surprinderea mea singura reacție a mamei a fost apostrofarea:

„ Dacă nu te potolești, nu îți mai cumpăr nicio jucărie!”, și pentru că fetița nu s-a potolit într-un final s-a repezit, a lovit-o peste mână și în țipetele indignate ale fetiței a târât-o spre ieșirea parcului. Cum să înțeleagă acest copil importanța vieții, sacralitatea ei, faptul că nu ar trebui să rupem nici măcar un fir de iarbă fără rost, când mama ei s-a arătat mai degrabă supărată că nu a fost lăsată să fumeze în liniște.

Îmi aduc aminte că explicându-i fetiței mele acest lucru, pe când avea cinci anișori, m-a certat foarte tare când am omorât niște muște și m-a întrebat cu candoare dacă ele nu sunt tot creaturi ale lui Dumnezeu și ca atare ar trebui lăsate să moară atunci când vrea el.

Ceea ce mă surprinde însă la unii copii este lipsa compasiunii, dezvoltarea fățisă a unei atitudini egoiste, care din păcate nu se poate forma decât de acasă. Este foarte greu pentru un copil, învățat să fie egoist, să înțeleagă că trebuie să fie generos, că trebuie să îi ajute pe ceilalți, că trebuie să arate compasiune și înțelegere pentru colegii săi.

În fiecare an încep ora de dirigenție cu reguli de „ șapte ani de acasă”.

Cei mai mulți se amuză, dar când ajungem să le enumerăm, își dau seama și ei că sunt multe aspecte pe care le-au neglijat și asupra cărora ar trebui să se mai gândească. După ce le-am stabilit este cam greu să le respectăm, așa că de multe ori trebuie să ni le reamintim și să medităm asupra lor.

Bibliografie:

1. Rom. B. Iucu - *Instruirea școlară - Perspective teoretice și aplicative* - Editura Polirom, Iași, 2001
2. Joița E. - *Eficiența instruirii* - Editura Didactică și Pedagogică, București, 1999

Editor:

Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Adresa: Str. Arhitect Duliu Marcu, nr. 16, Craiova, Dolj, România

Telefon: 0251.588.429 **e-mail:** scoala@scgimnaziala-craiova.ro

Pagina Internet: www.scgimnaziala-craiova.ro
www.facebook.com/ScoalaGimnazialaMihaiViteazulCraiova